

RUH ve MADDE

Cemiyet adına Sahip ve
Mes'ul Müdür
SUAT TAHSUĞ

Hazırlayanlar :

Dr. Ata Atalay
Feridun Tepeköy
Erol Haras
Ergün Arıkdal
Dr. Müh. Selim Yalın
Ali Erman
Azime Süer
Y. Kimya Müh. Erol Sevil
Yaşar Doğaner
Yüksel Erendor
Üstün Erendor
Sefa Özbay

İdarehane ve Cemiyet binası
Taksim, Sıraselviler, Billürcü
Çıkmazı Sümbül Apt. No. 14/2
(Otel Santral Sokağı)

Dizgi ve Baskı :
Dizerkonca Matbaası

Abone ücreti :
Yıllık 18 Lira
6 aylık 9 Lira

**Haberleşme, Abone ve
Havale adresi :**
RUH ve MADDE
P. K. 1157 - İstanbul

RUH ve MADDE den Sevgili Okuyucularına

YERYÜZÜNDE insan, yatar uyur, oturur, yürür veya koşar. Denizlerde de yüzsek, havalarda da uçsak yapacağımız hareketler sayılıdır. Düşünce âlemlerine gelince, insana, buralarda sonsuz bir hürriyet varmış gibi gelir. Gerçi fizik dünyamızda yaptığımız hareketlere göre düşünce dünyasının imkânları sonsuzdur. Fakat orada da bizi sınırlayan hususlar vardır.

Hiddet içindeki bir insanın düşünce dünyasının ne kadar daraldığını hepimiz, kızdığımız zamanlar, hissederiz. O an içinde aklımızda bizi kızdıran mevzudan başka bir şey yoktur. Başboş hayaller kuran bir insan, oturup bu hayallerini bir tahlil etse, bunda, düşünce kıymetini taşıyan pek az unsur bulur. İnsanlar kendilerini sıkı, üzen, korkutan mevzulardan kaçmak, uzaklaşmak isterler. Fakir ve çok çalışması gereken bir insanın zengin bir seyahat düşünmesi bu kabil bir faaliyettir. O halde biz hakikî bir düşünce dünyasının zenginliklerine nasıl kavuşacağız?

Buraya bir arkadaşımızın bizlere anlattığı basit bir vak'ayı nakledeceğiz :

«İşimde şiddetli geçimsizliklerin olduğu, beni çekemeyenlerle sinsi bir mücadeleye giriştiğim bir devirdi. Bir arkadaşım beni ziyarete geldi. Onun da her işi berbat gidiyordu. O akşam için birbirimizden medet umarak birlikte yemek yemeğe karar verdik. İkimiz de kendi dertlerimize o kadar gömülmüştük ki, kısa bir zaman sonra birbirimizi hiç dinlemediğimizin farkına vardık. Zihnimizdeki üzüntü ve kırgınlık cehennemini birbirimize tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyorduk. O zaman çocukca bir oyun oynamayı düşündüm. Arkadaşıma, «Ne ben benim, ne sen sensin dedim. Biz, şimdikinden ayrı hayatı olan iki ayrı insanız. Birbirimize o adamların meselelerini anlatalım.»

«Kısa bir zaman sonra, nasıl oldu bilmiyorum, kendimizi öyle rahat, öyle sevinçli hissettik ki, tekrar döndüğümüz dertlerimizin mevzuunu kolayca hallediverdik ve daha üstün, daha güzel mevzulara geçtik; çünkü dâvalarımızda haksız ve isabetsiz olduğumuz tarafları görebilmistik.»

André Gide Oscar Wilde'in son «Parlak» zamanlarından bahsederken : «Ona Cezayirde rastladım. Zevklere bir mecburiyetmiş gibi koşuyordu. Gerçek-

(Devamı 13. Sayfada)

KADER ve CEHİT

Yazan :

«Her hareket ve hâdise bir emek surfı neticesi meydana gelir. Ciğnenmeden yutulan bir lokmanın getireceği fayda yanında zararı daha fazladır. Cehitsiz bir hayat mümkün değildir. Binaenaleyh, cehdimiz kaderimizi tahrik edecektir.»

Feridun Tepeköy

İçinde bulunduğu âlemde birtakım tezahürlere sebebiyet veren ruh, kâinat hâdiselerinin zincirleme olarak doğuşuna sebebiyet vermektedir. Müessiriyet kudreti gayri faal halden faal hale geçince, bu geçiş bir değişimi ifade ettiğinde bir hareketi temsil etmektedir diyebiliriz. Kudretin potansiyeli hakkında söz söyleyecek bilgiye sahip değiliz. Fakat, bu kudretin ataleti imkânsızlaştırdığını ve bundan dolayı da muayyen bir oluş halini yarattığını söyleyebiliriz. Müessiriyet kudretinin dış âleme akışı, kâinat içinde de birtakım uygun titreşimlere sebebiyet vereceği aşikârdır. Biz bunlara kudretin dış âlemdeki tezahürü diyebiliriz. Bu tezahür ediş o noktada bir hâdisenin husule gelmiş olduğuna delâlet eder. Şu halde kazanılmış meknuz kudretin dış âlem üzerindeki tecellisi onun bir nevi projeksiyonundan ibaret transforme olmuş şeklinden ibaret olarak kabul edilebilir.

Ruhun öz bilgisinde mevcut bilgi materyalinin, ruhun çeşitli tekâmül plânlariyle olan irtibatlarına aksedebilen kısmının hususiyetleri, o kademelerdeki istek ve arzulara istikamet verecektir.

İstek ve arzuların, cehdinizi tahrik ettiğini ise yukarıda söylemiştik. Bütün varlıklar, varlık oluşları sebebiyle, daimi bir oluş ve hareket hali içinde bulunmaktadırlar. Bu sebeple hiç bir varlık düşünülemez ki, hareketsiz ve cehit dışı bulunabilsin. Bir zaruret halinde daimi bir cehit hali içinde bulunmak mecburiyeti vardır, o halde bizim yapacağımız en doğru hareket: **İdrakli bir cehit içinde arzularımızı fonksiyonumuza en uygun bir istikamette sevkede bilmek kudretini kazanmaya çalışmak olmalıdır.**

Cehdimiz, fiil ve hareketlerimizle birlikte illet - netice münasebetleri muvacehesinde istikbalde karşılaşmamızı zaruri kılan hâdiselerin toprağa atılmış tohumlardır.

İlâhi irade kanunlarının icapları karşısında varlıklara bahşedilmiş hürriyet serbestiyetinin mümkün kıldığı seçme imkânları, uyulan kanunların icaplarını onlara kaderlerinin bir tecellisi şeklinde hediye etmektedir.

Ağlamıyan çocuğa annesi mamasını vermez diye bir söz vardır. Bu sözün mânasını, muayyen bir isteğe dayanan bir cehit gösterilmeden isteklerin doğrusuna sebebiyet vermiş olan ihtiyaçlarımızın tatmini gerçekleşemez, şeklinde anlamalıyız. Bir lokmanın vücuda faydalı hale gelebilmesi için bile evvelâ onun yutulması ve sonra da hazım için lüzumlu bulunan bir takım faaliyetlerin yapılması zaruridir. Bütün bu işlerin olabilmesi için ise cehit şarttır.

Mukadderatımızla çok yakından alakalı bulunan cehdin, içinde bulunulan plânın bizden beklediği en uygun bir şekil içinde ortaya konması, ters istikametlerde boşuna harcanmaması dikkat edilecek mühim hususlardan biridir. Bizlerden beklenen, cehdimizin harekete geçirdiği fiillerimizi durmadan islâh ederek onları bizi kuşatan bütün varlıkların istifade edecekleri bir imkân vasatı haline getirebilmektir.

Bütün varlıklar, ruhi melekelerini gittikçe inkişaf ettirmek suretiyle kâinat içindeki müessiriyetlerini daha idrakli ve şumullü bir hale sokmak mecburiyetindedirler. Biz buna tekâmül diyoruz. Bu hal, bütün mevcudatın yaradılışlarında meknuz bir halde bulunan İlâhî kaderlerinin zaruri ve illi bir neticesidir. Bu öyle bir kaddedir ki, insanlar kendi mukadderatlarının plânlanışını bizzat serbest iradeleriyle doğrudan doğruya kendileri tayin ve tesbit edebilmektedirler. Varlıklara lütfedilmiş bulunan bu hak ve hürriyet imkânı İlâhî bahşayışın bir tecellisidir.

Cehit, her hangi bir arzunun tahakkuku yönünde varlık tarafından gösterilen bir enerji sarfıdır. Bu bakımdan cehdi tahrik eden bir amil olarak istek ve arzularımızı ele almalıyız. Şüphe yoktur ki, herhangi bir nesnenin arzulanabilmesi için her şeyden evvel onun «ilinmesi» icabeder. Şu halde «bilgi» istek ve arzularımızın hududunu çizmektedir. Varlıkların tekâmüllerinde mühim bir rol oynayan ve varlığın ihtiyaçlarının dışarı aksetmiş birer tezahürü halindeki arzu ve isteklerinin başlıca illeti ise, tekâmül ilcasının sürükleyici kudretidir.

Bütün ruhların ebedî hayat yolculuklarında gittikçe artan bir kudretle kendilerini âdeta unutarak, hizmetle vazifeli bir fonksiyoner olmaları mukadderdir. Bizlerin bu dünya üzerinde şu bedene bağlı olarak yapabileceğimiz; cehdimizi, şefkat, sevgi, merhamet, fedakârlık ve vazife şuuru ile yoğrulmuş bir diğerkamlık temeline oturtmak ve bu suretle öz benliğimizden aksedecek bilgi nurunun ışığı altında mukadder yolumuza devam etmektir.

Daha üstün vazifelerin alınabilmesi ve bu vazifelere bizi ulaştıracak yollara ulaşabilmek ancak fedakârlık, sevgi, şefkat, merhamet ve vazife şuuru kapılarından geçmekle mümkün olacaktır. Bunun için hiç bir zaman hayatla mücadeleden uzak durmamak lâzımdır. Mücadeleden kaçmak, atalet yatağına miskince uzanmak, bir nevi döneklık ve korkaklıktır. Mukadder olan, varlıkların ebedî yolculuklarında mütemadi bir cehit ve gayret içinde durmadan yükselmeleri İlâhî bir zarurettir. Bu sebeple yolumuzu uzatmadan bizlerden istenene yönelelim.

Yeni Sözlükler,
Bakıldıkları

Tebar etmek, sevk etmek

Yeni Sözlükler,
Bakıldıkları

OLAYLAR

AraSında

**BİR
RUH
ROMAN
Yazdırıyor**

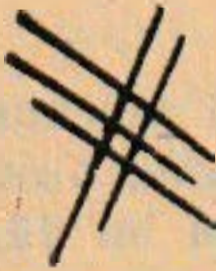
1917 yılının Temmuz ayı, akşam. St. Louis'deyiz (Amerika). Bn. J. Curran ile Bn. E. Hutchings orta halli bir tabakaya mensuptular. O devirlerde bir hayli yaygın olan spiritizma celselerinde «OUI-JA» isimli, üstünde harfler bulunan ve bir bilyalı yatak üzerinde hareket eden iki tahtadan müteşekkil, bir âletten istifade ediliyordu. Bn. Curran sağ elini bu âletin üzerine temas ettirmiş ve bir hareketin olmasını bekliyordu. Heyecanlıydı. Derken, ellerinde bir tazyik ve gerilme hissetmesiyle birlikte işaret değneği yazmağa başladı :

«SENELERCE EVVEL YAŞADIM. TEKRAR DÜNYAYA DÖNÜYÖRÜM. ADIM PATIENCE WORTH'DUR».

Bn. Curran, hayatı icabı şüpheli bir kadındı; kendisiyle muhavere eden kadın hakkında daha fazla birşeyler bilmek için sualler sordu. Netice şu oldu : Patience Worth'un 1694 de İngiltere'de Dorsetshire'de doğduğunu ve daima yazı yazmak istediğini öğrenmişti.

Bu suretle, Bn. Curran'ın medyomluğu sayesinde P. Worth, 15 yıl zarfında, dört uzun roman ve hemen hemen 2.500 şiir yazdırdı. Bu, ruhsal olaylar tarihinde görülmemiş derecede bariz bir «edebî-ruhî» iş birliği idi. «A Sorry Tale - Acıklı bir hikâye» isimli kitabın 1917 senesi Temmuz ayında yayınlanması sebebiyle, New - York Times gazetesinde

**Önceden haber verilen
kazanın tarihi yanlış mı?**

Yazan : G. H. Harp

Psychic News,

23 Mart 1963

Çeviren : A. SÜER

●bür âlemde zaman mefhumunda bazı değişik fikirler varmış gibi gözüküyor.

Bu mevzuda anlatacağım başımdan geçen bir vak'ada, bunu müşahade etmek kabildir.

Bir kaç sene evvel, New - York'ta bulunduğum sıralarda, bir gece saat 2 ye doğru aniden uyanarak iki uzun boylu, şarklı tipinde ve kılığında, birbirine çok benzeyen iki yakışıklı adamı yatağının yanında gördüm. Sağ dirseğime dayanarak yatağımdan kısmen doğruldum. Her ikisi de bana gülerek şöyle dediler: «Oğlunuza ait bir meşajımız var; tarihi 21 Haziran vakit 8.28.» Tam dönüp gidecelkeri sırada onlara: «Bu iyi mi yoksa fena bir havadis mi, sabah 8.28 mi yoksa akşam mı? Diye sordum.» Onlar, sadece tebessüm ettiler ve duvarı aşarak kayboldular. Derhal kalktım ve

çıkan bir tenkid şöyle diyordu :

«İsa zamanında İbranilerin ve Romalıların hayatını tasvir eden bu eser, sanatının ustası bir el tarafından yazılmıştır.»

Böyle bir olay karşısında pek kusurlu noktaların, hilelerin bulunabileceğini düşünmek zor bir iş olmasa gerek. Fakat şurası apaçıktır ki, bu ve buna benzer olaylar üzerinde yapılan her türlü inceleme nadiren boşa çıkmıştır. Toplanan menfi delillerle, müsbet deliller arasında pek büyük fark vardır ve

% 95 müsbet deliller daha fazladır.

Menfi olarak ileri sürülebilecek basit açıklama, S. Louis'li ev kadınının kabiliyetli bir edibe olduğu ve P. Worth hikâyesini, kendine reklâm olsun diye uydurduğudur. Fakat bu karara varmadan önce şu gerçekleri gözden geçirelim :

Bn. Curran, önceleri, mesajları OUI - JA tahtası vasıtasıyla harf harf alıyordu. Fakat ilk kitabın yazılışını yarısından sonra, bütün kelime ve cümleleri görmeğe başladı. (Duru - görtü - Klervoyans meydana geliyor.) Okuduklarını kocasına dakikada 110 harf sür'atiyle yazdırmağa alıstı 15 yıl zarfında yazdırdığı 3 milyon kelimedenden bir düzine kadarı 17. asır İngilizcesiydi.

Ayrıca şu da var ki, eserler en itimada şayan uzmanlar karşısında yazılmıştır. Nesir ve manzum yazıları tetkik eden dil mütehassıslarının dediklerine bakılırsa, 17. asır İngilizcesiyle bir hikâye yazmak için bile, tahsil ve tecrübe ile senelerce mesai harcamak gerekiyordu. Üstelik, Bn. Curran orta mektebe bile gitmemiş ve ömründe kendi eyaletinden dışarıya çıkmamış, orta halli bir kimseydi. 70 saat zarfında 70 bin kelimelik manzunu bir hikâye yazmasına inikân yoktu ve havsala da almaz.

(Devamı 7. Sayfada)

verilen tarihi bloknota kaydettim. Tarih iki hafta sonrasını gösteriyordu; sonra tekrar yatağıma döndüm.

O zamanlar oğlum bir kolejde idi ve bir motosikleti vardı; aynı zamanda bazı arkadaşları ile uçuş tecrübeleri yapmaktaydı, onun için biraz canım sıkıldı. Esasen bir motosiklet kazası geçirmiş ve üst dudığına bir kaç dikiş atmak gerekmişti.

Ona, o gün için motosikletten ve uçuş tecrübesinden uzak olmasını yazdım. O, bu arzunla epey alay etmesine rağmen, istediğini yapacağını bana söz verdi.

Bir hafta sonra Pazartesi akşamı telefondan istendim ve bana oğlumun bir motosiklet kazası geçirdiğini ve baygın olarak bir hastahaneye kaldırıldığını acele gelmekliğim isteniyordu. Ahizeyi astıktan sonra saate baktım; vakit ak-

şamı 8.28 idi; fakat tarih, söylenenden bir hafta evveldi. Vakit kaybetmeden arabama atladım ve sabahın 4 dünde hastahaneye vardım. Oğlum henüz kendisine gelmeğe başlamıştı. Tamamen iyileşmesi için hastahane de 10 gün tedavisi gerektiği bildirdiler.

Bu vak'ada beni düşündüren nokta şu ki, şarklı arkadaşlarımın kehanette buldukları saat'in tıpa tıp uynası, fakat tarihinde yanılmalarıydı.

O yazın sonlarına doğru kısa bir tatil gezisi için California'ya gittim. Orada, mecmualara hikâyeler yazan, aynı zamanda çeşitli konular üzerinde araştırmalar yapan bir hanım arkadaşı ziyarete gittim. Ona, başımdan geçen bu olayı anlattığımda bana: «Gayet basit dedi: Onlar eski Mısır takvimini kullanmışlar ki, bizim takvimden bir hafta sonradır.» dedi.

TABIAT BİZİ DÜZENLER

**Koskoca ağaçların
çevrelediği korulukta
Siyah,
uzun tüylü
bir köpek.
Ve mavi göğün
resmini çizen
Küçük
bir göl
vardı.**

YAZAN :

ERGÜN ARIKDAL

İki kişiydik. Havanın açık olmasına rağmen ürperten bir soğuğu vücudumuzun şurasında. burasında duyuyorduk. Günlük didinmelerimizden biraz olsun sıyrılmak için gelmiştik buraya. Etrafımızı seyrekçe çamların çevrelediği nemli, kısa, cılız çayırda çevreliyordu. Yerlerdeki çam iğnelerinin meydana getirdiği yeşil - sarı renk olmasa, kendimizi baharda sanacaktık.

Yuvarlakça ve yer yer yosunlu kayanın üzerine oturduk. Ara sıra çıkan kuzey rüzgârının yalayıp geçtiği çamların ıslıklı hissettisi, bu tatlı sükûtu bozmasına rağmen, tabiatın kutsallığını anlamamıza engel teşkil etmiyordu. Birbirimizi, fikir ve amaçlarımızı anlayan iki kişiydik. Uzaktaki, büyük çatılı sarı evi gösterip:

— Nasıl, dedim, böyle bir yapının buraya uygun olduğuna kani misin? Dikkatle baktı, süzdü...

— Eğer bu, gerçek bir ihtiyacın eseri olmasaydı burada olmazdı dedi.

Gerçekten gerekli miydi her şey? Yerli yerinde için biz ne arardık etrafımızda? Her ihtiyacın gerçek, aranılması gereken, uğrunda savaşılan bir ihtiyaç olduğunu nereden bilebilirdik? Tabiatın kendi düzeni içine sun'î güzellikler, yapma uzuvlar, iğreti düzenekler katmakla öğünülecek neler geçti şimdiye kadar elimize.

Medeniyetimiz, diye öğündüğümüz çarpık yaşantımız bizlere sevgiyi, âhengi, merhameti yardımı, aşkı unutturmadı mı? Çıplak güzelliklerden, yalın söz ve fikirlerden kaçınmak için harcadığımız bu çabalar kime karşı? Dosdoğru, bildiğini en güzel şekilde ortaya koyan tabiata mı?

Zavallı biz insanlar, aklımızın başımızdan bir karış havada dolaştığına bakmayız da, koca evrenin âhengine uygun yaşantısı olan tabiatımıza düzen vermeğe kalkarız. Kim kime uygun olacak: biz mi tabiata, tabiat mı bize? Birbirimizi sevmeyi bile bilmezken, gözlerimizi iri iri açarak :

— İnsanlık pek kısa zamanda büyük bir refaha ve saadete ulaşacaktır. Tabiata amansız savaş açtık. Önümüzde diz çökecektir artık; hem de kısa bir zamanda. diyoruz ve güçlü olmak için tepiniyoruz. Devler ülkesindeki Gülliver bile biz kadar uygunsuz değildi. Ama şunu unutuyoruz: ezilecek, yıkılacak, yeniden biçim verilecek içimiz'dir. İlk kazınay; nefsimizin dayanak bulduğu çıkarıcılık ve bencillik duruma vuralım; sonra da hodgamlık, hırs ve imansızlığa. Bakalım o zaman etrafımızı nasıl göreceğiz. Bulduğumuz yeri neye böyle hor gördüğümüzü, hangi yönde ve amaçta çaba göstermemiz gerektiğinin sorunlarını bulacağız ergeç. Biz tabiata değil, tabiat bize düzen verir. Gerçek olan, bu.

OLAYLAR

Arasında

Hayvanlarda İPNOZ

Hayvanlar üzerinde yapılan ipnoz deneyleri oldukça ilgi çekicidir. İlk denemeler, muhtemelen 1636 da Sewenter tarafından yapıldı. Papaz Kircher ise kuşları ve bilhassa horozları gagalarını önü sıra, yere tebeşirle çizgi çizmek suretiyle uyutuyordu.

Hayvanlar da insanlar gibi, birden ve sert deri üstü (pesiferik) uyarılmalarıyla hemen kataleptik duruma girerler. Bu uyarılmalar devamlı, za-

yıf ve tek şekilli olur. Iarsa ipnoz meydana gelir.

O zaman gagaları ve kısıkaçlarını birbirinden ayırmak kabildir. Hayvan konulduğu durumu, hareket etmeden ve gülünç bir şekilde, uyusukluk hali içinde muhafaza eder. Hafif bir şok yahut bir üfürük hayvanı normal hale getirmek için yeterlidir.

Tavuk, kobay, yılan, timsah, istakoz, kurbağa v.s. hayvanları katalepsi haline getirmek kabildir. Meselâ, kurbağa'ya ipnoz haline sokmak için şöyle hareket etmek iyi netice verebilir: Kuvvetli ve çevik bir kurbağa alınır. Parmaklar arasında, baş parmak karnında diğerleri sırtında olmak üzere, iki dakika kadar tutulur. Kaçmayacak kadar sıkmalıdır. Bu sırada hayvanın hareketleri gittikçe ağırlaşır ve tembellleşir. Neticede masanın üzerinde karnı havada olmak suretiyle konulunca hareketsiz kalır ve bu durumu çeyrek, bazan da bir saatten fazla muhafaza eder. Her hayvana göre değişik ipnoz usulleri bulunmuştur.

İSTAKOZ'DA KATALEPSİ :

Hayvan burnu üstüne dikilmiş ve iki dakika kadar tutulmuştur. Uyandırmak için karnı üstüne yatırılmak ve başını okşamak kâfidir. Hayvanları tabii halinden ayrı görmek bizlere gülünç gelirse de ilmi çalışmalar için onlara muhtaç olduğumuzu da unutmamalıyız.

(Baştarafı 5. Sayfada)

Sadece yazıları vizyon tarzında görmekle kalmıyor, çok kere, aynı zamanda üç veya dört hikâyeye üzerinde çalışıyor, anlattıklarının ucunu kaybetmeden birinden diğerine geçebiliyordu.

İlim adamları ve yazarlar önünde, Bn. Curran vasıtasıyla, Patience Worth'den her mısraı alfabenin başka bir harfiyle başlayan, 25 mısralık bir şiir kurması istendi. Romancı - Şair ruh, pek tabii, bu arzuyu hiç güçlük çekmeden yerine getirdi.

Bu anlatılanlar, kuvvetli bir «otomatik yazı ve görücü» medyomu olan Bn.

Curran'ın bir hilekâr olmadığını ortaya koymaktadır.

Yapılan araştırma neticesinde, 1694 de Dorsetshire eyaletinde P. Worth adlı bir kızın doğduğu meydana çıktı. Otuz yıl sonra, Amerikaya göç etmiş ve Kral Filip harbinde, bir kızıl derili hücumunda öldürülmüştü. P. Worth'un romanlarında bahsi geçen bazı binalar hâlâ Dorsetshire'da mevcuttur. Diğerlerinin de 1694 civarında var olduğunu teyit eden kayıtlara rastlanmıştır.

15 sene süren bu «ruhsal roman ve şiir yazdırma işi» 1937 de Curran'ın ölümü ile sona erdi.

BU AYIN EN GÜZEL SUALI

«Pek kıymetli dostlarımızın sormuş oldukları enteresant sualler ve bu suallere verilen cevapları, siz sevgili okuyucularımızın da istifadelerinize sunabilmek düşüncesiyle bu yazı serisini hazırlamış bulunuyoruz. Umumi istek ve ihtiyaçlara da geniş ölçüde vecap vereceğinden emin olduğunuz bu sütunu, tetkiklerinize arz ediyoruz.»

Bu ayın enteresant sualleri arasında, bizleri, üzerinde derin, derin düşündürecek olan ve bu düşüncelerle yeni, yeni hakikatlere doğru adım atınaklığımıza inkân hazırlıyacak bir suali seçmiş bulunuyoruz.

Sual — Tarihi bilgiler ve elde mevcut istatistiki bilgiler, dünya insan nüfusunun gittikçe artmakta olduğunu, açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu hale göre, artan nüfusun bu artışına sebebiyet veren ruhtar nereden gelmektedirler?

Cevap — Sevgili arkadaşımızın vaz'ettiği ve yukarıda dercettiğimiz bu sual üzerinde cidden bilgi ve dikkatle durmak çok istifadeli olacaktır. Zira bu suretle, bu sahadaki bilgilerimizi derlemiş, bağlamış ve yeni bilgi ufuklarına doğru kanat açmak imkânlarını sağlamış oluruz.

Burada bilhassa şu noktayı da tebarüz ettirelim ki, bilgi hudutlarımızı zorlayan, geniş âmiller mecmuasının illi neticeleri halinde tecelli eden bu ve buna benzer şumullü mevzuların dar zaviyeden ve tek bir sebebe bağlanmak suretiyle izaha çalışılması verimli ve

faydalı olunuz. Bu sebeple kesin konuşmaktan daima kaçınarak bugünkü bilgilerimizin imkânları nisbetinde mevzuu ihata edebildiğimiz kadariyle kendimize göre muayyen olan bazı neticelere ulaşmaklığımızın mümkün ve mukadder olduğunu daima hatırlamalıyız. Bilginin sonu olmadığına göre, bugün söylenenleri de topyekûn şumul çerçevesi içine alacak daha üstün bilgilerinde bir gün gelip kapısına ulaşacağımızı unutmamalıyız.

Şimdi, sualimizin cevaplandırılması kısmına geçelim : Burada çeşitli zaviyelerden değişik tertipteki âmilleri ayrı ayrı tetkik ve ortaya koymaklığımız daha faylı olacaktır. Bu sebeple maddeler halinde sualimizin illotleri üzerinde duralım.

a — İlk akla gelen husus şudur: Madem ki, dünya üzerinde yaşayan insanların miktarında bir artış vardır, o halde bu artışı mümkün kılan, hayvanlık kademesindeki imtihanlarını bitirmiş varlıkların insanlık kademesinin ilk sınıflarından geçmek suretiyle mevzuu bahis kadroda yer alinaları durumu olmalıdır. Şu hale göre, insanlık plânındaki artışı, hayvanlık plânı varlıkları

karşılacaktır. Tekâmül plânlarının alttan ve üstten bir sınırlanışı mevzuu bahis olmadığına göre, kademelerin varlıklarıyla beslenmesi meselesini her iki yöne doğru da şumullendirmek kabil olacaktır.

b — Nüfusun artışına sebebiyet verebilecek bir de başka bir husus vardır. Dünya tekâmül vasatı üzerinde barınan varlıkların gittikçe inkişaf etmeleri dolayısıyla yeni, yeni bir takım ihtiyaç ve zaruretlerin imkânlarını da bu suretle hazırlamış olacaktırlar ki bu hal plânın daha üstün ve geniş bir vazifeyi üzerine almasını mümkün kılmış bulunacaktır. Bu meyanda, mesclâ, yaşama şartlarının gittikçe daha müsait bir durum arz etmeğe başlaması, hayat standardının yükselmesi, hastalık tahribat nispetlerinin gittikçe düşmesi, sağlık bilgilerinin genişlemesi dolayısıyla ölüm nispetlerinin her yaşa ait vasatilerinin gittikçe azalması, milletler arasındaki karşılıklı yardımlaşma temayüllerinin artışı dolayısıyla geri kalmış milletlerin de yaşama imkânlarının ıslahına ve geliştirilmesine gittikçe daha büyük bir önem verilmesi gibi çeşitli amiller mevzuubahis müsait pozisyonun ortaya çıkışına sebebiyet verebileceğini zikrebiliriz. İşte bilinen ve bilinmeyen çeşitli amillerin ortaya koyduğu yeni tekâmül ihtiyaçları ve imkânları, pek tabii olarak bu imkânlardan faydalanmak isteyen varlıkları da kendisine çekecektir.

Bu suretle müşterek icaplar içinde geniş çerçeveli kader birliğine sahip varlıkların tekâmül zaruretlerinden doğan bir enkarnasyon artışı mevzuubahis olabilecektir. Böyle bir enkarnasyon artışına sebebiyet verecek ruhların bittabi spatyomdan veya diğer tekâmül vasatlarından — tedric ve sempatisasyon kanunları icapları dahilinde — gelerek teşekkül etmiş müsait imkânların kendilerine uygun düşen şartları içinde kendilerine bir melce bulabileceklerini de söyleyebiliriz. Demek ki, müşterek kader birliği kavşağında buluşmuş varlıkların müşterek karma plânlarının mukadder icapları da dünya nüfuzunun artışına — mevcut müsait şartların teşekkül etmiş olması dolayısıyla — amil olabilmektedir.

c — Serbest iradi faaliyetler ve cehit zaviyesinden mevzuu ele alacak olursak, bu takdirde evvelâ karşımıza başka bir problem çıkmaktadır. Acaba dünya varlıkları, medeniyetlerin gelişmesi ile birlikte kendilerinden beklenen cehit ve gayreti göstermek hususunda atalete düşüp kendi kendilerinin tekamül hızlarını mı yavaşlatmakta ve bundan dolayı daha sık ve yeniden dünyaya enkarnasyon olmak zaruretlerini yaratmaktadırlar? Her halde bu hususun da nazarı dikkatten uzak tutulmaması lâzımdır. Zayıf bir amil dahi olsa bir artışa sebebiyet vereceği düşünülebilir.

d — Ruh için maddi mânada zaman ve mekan mevzuubahis olmadığına göre, eğer sempatisasyon ve tekâmül durumları uygun ise, başka madde plânlarından gelerek dünya vasatında enkarnasyon olacak varlıkların da ayrıca bulunabileceğini ve mevzuubahis artışa sebebiyet verebileceği mümkündür.

e — Spatyomda tekâmüllerine devam edegelmekte bulunan ruhların bilemediğimiz tekâmül icaplarının illi zaruretleri dolayısıyla gittikçe artan nisbetlerde dünyaya enkarnasyon olmaları da gene aynı artışa sebebiyet vermiş olabilir.

f — Modern harplerin tahribatı ve insanlar arasındaki ölümün daha eski devirlerdeki harplerinkine nisbetle çok daha fazla oluşu, bu artış üzerinde sanki menfi bir tesire malik imiş gibi görülebilir. Haddizatında bu doğru olabilir. Fakat ilâhi nizamın dünya üzerindeki icapları mevzuubahis eksilmeyi başka bir yoldan telâfi edilmesine imkân vermekte ve bu suretle hem erkek cinsinin bozulmuş muvazenesini tekrar normal haline getirmek üzere erkek çocuk doğumlarını arttırdığı gibi ayrıca da doğum nisbetinin artışını da sağlamaktadır. Bu suretle indirekt olarak bir artışa, normal üzeri dezenkarnasyonlar bir amil vazifesi görmek durumunu üzerine almış görünmektedir.

Bu hususta daha başka amilleri sıralamak da kabildir, fakat hem yerimizin darlığı buna imkân vermemekte ve hem de buna lüzum görmemekteyiz. Zira asıl mesele bu mevzu üzerinde sizlerin de düşünmenizi temin edecek merak ve alâkayı uyandırmaktır ki, bunda muvafak olduğumuzu ümit ediyoruz.

•

Bir gazeteci, Georges de Caunes, 1963 yılı Ocak ayı başına kadar Pasifikte ıssız bir adada dört ay yaşadı. Kuraklığın yavaş yavaş öldürdüğü, yeşilliğin yerini çıplaklığa terkettiği bu yerde rüzgârlar toprakları yavaş yavaş denize sürüklüyor, deniz sahili bitmez dalgalarıyla kemiriyordu.

•

Gerçekler ve Güzellikler

HER YERDE

Lecture Poor Tous, Nisan 1963

BU dört ay boyunca adaya bir tek damla yağmur düşmedi. Güneş bütün gün her tarafı yakıyor ve ısı gölgede 40 dereceye çıkıyordu. Her tarafta çıyanlar ve zehirli sinekler vardı. Adanın tek derecesinin suyu içilmeyecek kadar bozdu. Bu yüzden, eskiden yerlilerin kullandıkları bir pınardan istifade etmek lâzımdı. O da, deniz kenarında olduğu için, dalgaların serpintileri kaynağı tuzlandırıyor.

Adada bir kaç bin sıska koyunla yabani domuzlardan başka bir şey yoktu. Gazeteci adaya giderken mütehasıslar, ağaçları kemirerek kurumalarına sebep olan koyunları ne kadar çok öldürebilirse ve adada nebat yetiştirebilirse belki orasını kurtarabileceğini söylemişlerdi. Bu adaya bir röportaj için gitmiş olan gazetecinin bazı hâtıralarını, kısım ki-

sım aşağıya naklediyoruz. Bunları okuduğumuzda, yeryüzünde hiç bir köşenin «yalnız» olmadığını, insanların daima halledilmesi gereken problemlerle karşı karşıya olduğunu düşünebiliriz. Ayrı bir husus da, güzellik ve çekiciliğin ne kalabalıklarda ne de alışılmış eğlence ve zevk şekillerinde olması icap edeceğidir. Dünyanın hiç bir köşesi ne dar, ne de güzellik ve rahmetten mahrumdur.

«... Adada eski bir korsan hazinesi bulunduğu bahsediyorlardı. Bu bütün bu uzak adaların romantik tarafıdır. Bana gelince, yerliler, Tapapau'lardan, yani hortlaklardan çekinmemi söylemişlerdi. Bir de kaya ve ağaca yontulmuş ilâh «Tiki» ye ait kabartmalara rastlasam el sürmemeliymişim.»

«... Beni adaya getirenler bırakıp gi-

dince, dünyada en büyük zevkin, hayatı diğer insanlarla paylaşmak olduğunu anladım. Bununla beraber, adadaki cehennemî hayat şartları içine, sırf yalnız kalmamak düşüncesiyle başka bir insanı da sürüklemek bana çok âdice bir şey gibi gelmişti.»

«... Canım yemek istemiyordu. Çok şükür ki yanımda köpeğim Eder vardı. Sırf ona karşı mes'uliyet duyduğum için muhtelif yemekler hazırlamaya gayret ediyordum, bu arada ben de yiyordum.»

«.. Bana, diğer insanlara, tabiata, herhangi bir şeye faydalı olmak arzusu gelmişti. Bu adada bulunuşum bir gazetecilik vazifesi olsa bile, bunun yine de egoistçe bir arzunun neticesi olmasından korkuyordum. Tahitili dostlarım karşısında, adayı gölgeli bir hale getirmek, ona canlı bir görünüş kazandırmak fikri beni canlandırıyor. Benim mevcudiyetimin uyandırdığı merak yeni bir başlangıç olabilir, belki de ada, Eiao, yeneden canlanırdı.»

«.. Bu ümitle ekiyor, nehire taşıyor, ve tohumlarımı suluyordum. Nehire iniş çıkış çok zahmetliydi. Kaç defa ayağım kaydı, düştüm, yaralandım. Fakat ne kanım, ne terim, ne de derenin suyu mucize yaratamadı; son söz güneşe kaldı.»

«.. Sebzelerim benim gibi kurudu. Dört ay içinde üç salata ve bir turp yetiştirebildim»

«.. Bununla beraber ekmeğe devam ediyordum. Hindistan cevizlerini diktikten sonra, domuzların şerrinden korumak için etraflarını çitle çevirdim. Bu da olmayınca, geceleri silâhla nöbet beklemeye başladım.»

«.. Adaya gelirken, bu adalarda hayvan yetiştirme servisi amiri M. Domard bana «Eiao»nun bütün koyunlarını öldürün; demişti. Bize yapabileceğiniz en büyük iyilik budur.»

«.. İlk koyunu öldürdüğümde sonsuz vicdan azapları çektim. Bu koyunun vurulduktan sonra bana bakışını unutamayacağım. Kurşun onu yalnız yaralamıştı. Zavallı hayvan ölümü bekliyordu. Ben onun için ölümün sembolü idim. İfade-siz bakışları benim üzerime dikilmişti. Bana «Ne yapmak istiyorsun?» değil de

«Bu işi nasıl yapacaksın?» diyor gibi geldi. Bilmiyordum. Utanıyordum. Açlık beni zorlamıyordu. Ben, tek başıma, genel anlamdaki mazeretlerden başkasını ileri süremezdim. Bu genel sebepler de ekseri en kötüleridir. Bütün cinayetleri mübah kılan, katliamları haklı gösteren böyle sebepler vardır.»

«.. Adanın üstündeki düzlüğe güçlükle çıktım. Çakıllar ve kaygan taşlardan yuvarlanmak tehlikesi olmadan yürünebilecek yumuşak bir toprak bulmak beni mes'ut etti. Gerçi bu düzlük kıraçtı. Sarı kırmızı renkli toprak yer yer siyah kayalarla, beyazlaşmış ağaçlarla, kurşuni çalılar ve yeşil ağaçlarla örtülüydü. Bütün bunlar güzellikten mahrum değildi. Cehennemden çıktıktan sonra cennet gibi gelmeseydi, bir nevi araf'ı andırıyordu. Daha çok mes'ut olabilmem için etrafımda biraz daha hayat bulunmalıydı. Heyhat! göz alabildiğine etrafımda koyundan başka bir şey görmüyordum.»

«.. Ne kadar yalnızsam da, yanımda köpeğim Eder vardı. Adaya çıktığı-mızdan beri ilk defa, ayaklarını kızgın taşlarda yakmadan, yaralanmak tehlikesi olmadan istediği kadar koşup sırayabiliyordu. Köpeğime gülümsedim.

(Devamı 31. Sayfada)

EDER : Köpeğimin sıhhati ve neş'esi kendi sıhhatim ve neş'em kadar beni alâkadar ediyordu. Birbirimize bağlıydık.

RUH DOSTLARIMIZDAN

Mustafa Molla'dan:

6/2/1963 İzmir

İnsan her yerde insandır. İnsan zekâsı, vicdanı ve iradesiyle insandır. Herşey onun dışında insana yardımcıdır. Nasıl ki demin din insan için vardır, yardımcıdır, gaye dindar olmak değil, gaye münkir olmamaktır. gaye kendi eliyle inançlarını kazanmaktır dedik; böyle olunca da bütün bunların dışındaki sözler efsaneden ibarettir. Zamanımız sembolik konuşma zamanı değildir. Hakikatları açıkça konuşmak zorundayız.

Çünkü bugün bütün hikmetleri gözebilecek kudrette olan insan şuur ve iradesi ve tecrübe inkânları sembolik konuşmağa lüzum hasıl etmemektedir. Eski devirde açıkça söylememiş, zamanın kavrayamayacağı mes'elelerin biraz daha insan ruhunun tekâmülî ile yeni bir inkışaf ve mânâ kazanması için devirlerin hnlûliine terk edilmişti. O semboller ilerleyen insanların zekâ ve tecrübeleri sayesinde çözümlenerek ışık sahasına ayak basılmıştır.

Bugün elde ettiğiniz hakikatlardan geçmiş zamanın matemat insanlarının yüzbin misli fevkinde idrake varmaktasınız. Onun içindir ki her insan kendi kendinin mürsidi olmak zorundadır. Geçmişlerin hayat tecrübelerini, vardıkları neticeleri biliyorsunuz. Bugünkü ilim ve tekniğin sizi götürdüğü istikamette elde edilen neticeleri pekâlâ kavrayabiliyorsunuz Bundan sonrası sizin iradenize ve vereceğiniz kararlara bağlıdır. Böylece unutmayınız ki Tanrıyı inkâr etmiş olmanız dahi sizi köstekleyen bir sebep olduğu için murad edilmemektedir. Yoksa Tanrı varlığını inkâr etseniz de kabul etseniz de Tanrının bizzat kendi şan ve haysiyeti namına bir menzu teşkil etmez. Her ne ki, size doğru, güzel ve iyidir diye telkin edilmişse bilin ki bütün bunlar sizin içindir. İbadetleriniz sizin için, ilminiz sizin için, dininiz sizin içindir. Bütün bunlar yardımcıdır ve ruhunuzun tekâmülüne mâtnştır. Diğer defterler, âmâl defterleri, bâzı sıral melekleri.. bunlar tamamen sembolik sözlerdir. Demek istenmiştir ki:

Siz hiçbir zaman yalnız ve keyfî hareket edemezsiniz. Ruh âleminde dahi sizin etrafınızı saran büyük ısktan hâleler vardır, şurdan hâleler.. Onlar sizi daima yukarıya, daima parlak irtifalara doğru çekmek isterler. Binaenaleyh bunun size bazı şekâllerle, bâzı misallerle târif edilmesi bir zaruret halini almıştır ki vaktiyle söylenmiş ve geçilmiştir. Bugün açıkça konuşabiliyoruz.

Öldükten sonra yalnızsınız. Defteriniz de ruhunuzda, melekleriniz de ruhunuzda, şeytanınız da ruhunuzda, cennet ve cehenneminiz de sizinle beraberdir. Ancak size etraftakiler, nasıl ki dünyada peygamberler yardımcı olmuşlarsa, orada da etrafınızdakiler yardımcı olacaklardır. Daima daha iyiye, daha üste doğru yükseleceksiniz. Öyle dünyalara varacaksınız ki bugünkü haliniz size büyük bir yeis ve hüsrân manzarası arzedecek. İsteddiğiniz kadar dünya hayatında mes'ut olunuz; varacağınız öyle âlemler vardır ki, orada geçireceğiniz bir ân dünyada saadet içinde geçirdiğinizi sandığımız asırlara bedel olacaktır. Böylece insan daha şerefli, daha bahtiyar olarak ebediyen yolculuğuna devam edecektir.

— ÇIKTI —

Nazarî ve Tatbiki İPNOTİZMA

MANYETİZMA

Hazırlayan : Ergün ARIKDAL

ve TELKİN

Her üç konunun şartları, usulleri, tedbirleri, deneyeyi yetiştirici metodlar, tedavi tekniği, hastalıkların tedavi edilmiş tarzları. Bütün bunlara ilâveten RE-SİMLERLE izah edilmiştir.

Güzel bir baskı ve okuyucuyu adım adım hazırlayan sade bir usulüna yazılan bu kitap 15 T.L. dir. ÖDEMELİ Adresi : Ergün Arıkdal Han Sokak 24 Kumkapı - İstanbul.

NOT : Ödemelilere posta ücreti ilâve edilir.

(Ruh 185)

Yardımcı üye Olmak için

YARDIMCI ÜYE olmak isteyen dostlarımızın aşağıdaki bilgileri havi bir mektupla cemiyetimize müracaat etmelerini rica ederiz.

YARDIMCI ÜYE

OLMAK İSTEYENİN :

Adı ve Soyadı :

Doğum tarihi ve yeri :

Mesleği :

Tahsil Durumu :

Adresi :

Aylık aidat miktarı :

İki adet vesikalık fotoğraf (Yardımcı Üye Hüviyet Kartı ve Sicil Fisine yapıştırmak için).

(Aylık aidat, 2,5 ilâ 10,00 lira arasında olup teberuru mahiyetindedir.)

Türkiye Metapsişik

Tetkikler ve İlmî

Araştırmalar Cemiyeti

BİLDİRİ :

Sayın Yardımcı Üyemiz Nihat Çağır, lütfen yeni adresinizi bildirir misiniz?

T.M.T. ve İ.A.C.

RUH ve MADDE'DEN SEVGİLİ OKUYUCULARINA:

(Baştarafı I. Sayfada)

ten eğlenmediğini, müthiş sıkıldığını, bunu kendine açıklan açığa itiraf etmediğini sezdim» der.

Bazan zevk sanılan ve her insanın umumiyetle peşinden koştuğu mevzular da böyledir. Ve çoğu zaman bu «zevk»lere kederlerimizi boğmak için, gerçek problemlerimize cesaretle bakamadığımızdan aılırız. Sefaletini, karısının ölümünü unutmak için içen sarhoş, ihtiyarlıyacağını ve öleceğini düşünmemek için «Çılgınca» eğlenmeğe savasan genç de böyledir. Bunlar niçin böyle hareket ediyorlar? Niçin açık veya kapalı bir şekilde ölesiye sıkılıyor, ıstırap çekiyorlar? Bizce bu üzerinde düşünmeden gerçek sayıverdikleri fikirlere bağlandıklarından, ölçüsüz bir his uçurumuna yuvarlandıklarındandır.

Yaşanılan hayatın her an ayrı bir değeri olduğunu, ölümlle bir şeyin bitmediğini, bizi şu veya bu sıfatlarla mahkûm edenlerin fikirlerinin ne dereceye kadar doğru olduğunu düşünmediğimizdendir. Bize fakir, yaşlı, çirkin, akılsız demişler: ne değeri vardır linnun? Koskoca bir hayat ancak birkaç fizik şartla mı kaimdir? Bunların dışında daha zengin, daha sınırsız bir dünya yok mudur?

Hayvanlarla dost olan çocuklara, çocuklarla arkadaş olan ihtiyarlara, gözleri, az kimsenin tanıdığı, yulgınlık bilmeyen mes'ut bir ateşle porlayan hastalara, zenginlikleri rüzgârlar, dağlar ve diğer insanların, diğer varlıkların kalbi olanlara bakalım. O zaman kendi kendimizi ezen ve sikanın yine biz olduğumuzu anlarız ve haksız yere hiç kimseyi mahkûm etmeyiz.

Ruhi Tedavi

1927 senesinde, onbeş yaşındaydım ve Liege'de mektebe gidiyordum. Bir gün canım mektebe gitmek istemedi ve şehirde başıboş doluştım. Öğleden sonra dolaşmaktan canım sıkıldı ve bir sinemaya girdim. Bu sinemada, iki seans arasında muhtelif atraksiyonlar yapılmaktaydı. O hafta yalnız bir tek şahsın yapacağı gösteriler programda yer almıştı. Mösyö CRO; karşımızda yoga egzersizi gösterileri yaptıktan sonra muhtelif hastalıklardan mustarip olan on kişiyi dertlerine çare bulmak üzere sahneye çağırıldı. İddiasına göre yüzde seksenbeş nisbetinde muvaffak olmaktadır.

Yanımda oturan ve iki bastonla zor yürüyebilen bir şahıs ilk on kişiye katılmadığı için kendine bir istisna yapıldı ve onbirinci olarak sahneye kabul olundu.

Sırası gelince tecrübeci onu ayağa kaldırdı ve hasta bacaklarını elleriyle ağır ağır sıvazladı. Sonra iki bastonunu da elinden alarak sahnenin dibine attı. Artık bastona ihtiyacı kalmadığını söyledi.

Gerçekten adamcağız yanımdaki yerine gidişinden daha rahat ve çabuk döndü. Onu tanıyan kimseler, gösterinin bitişinden faydalanarak yanına üşüştiler; hayretler içinde kaldıkları görünüşlerinden belli idi.

Bana gelince, 17 yaşından beri tutulduğu bir hastalık yüzünden zaman zaman yataktan çıkamayan büyük annemi düşünüyordum. O zaman altmış yaşındaydı ve Beçika'nın en ünlü doktorları

hastalığına bir çare bulamamışlardı.

Eve dönüşünde karşılaşacağım itirazları bilmeme rağmen meseleyi kendisine açmakta tereddüt etmedim. O kadar ikna edici konuştum ki, onu tecübeciyi görmeğe ikna edebildim. Büyük annemi söylediğimi yaptı ve kısa bir zamanda ağrılarından kurtuldu. Ondandan sonra yirmibeş yıl yaşadı, ama hiç bir defa eski hastalığından şikâyet ettiğini görmedim.

Hekimlik usullerinden farklı şekillerle yapılan bu tedavi ınrakımı çok tahrik etmişti. Bu hususda daha etraflı bilgi edinmek istiyordum; fakat bunun için yirmi yıl geçmesi icap etti.

Bir gün karımla karşılıklı oturmuştuk. O örgü örüyor, ben kitap okuyordum. Bana birden sağ bacağına bir ağrı saplandığını söyledi.

İnsiyaki olarak, okuduğum kitabı bırakmadan elimi bacağı boyunca gezdirdim. Ağrının bileğine kadar indiğini söyleyince çok hayret ettim. Elimi dolaştırmaya devam ettim ve ağrının tamamen zail olduğunu gördük.

Bu hâdise bana büyük annemin iyileşmesini hatırlattı ve meseleyi araştırmaya yeniden karar verdim. Bir ay sonra da bir fırsat çıkmakta gecikmedi. Oturduğumuz evin kiracılarından biri ağır bir eşyayı taşımak için benden yardım istemişti. Eşyayı kaldırmak için bütün gücümü verirken komşunun sapsarı kesilerek oradaki bir divana yığıldığını gördüm. Çektiği acı o kadar fazla idi ki göz yaşlarını tutamıyordu.

Karısı uzun zamandır sol kolunda

kemik üzerinde bir şişkinliğin olduğunu söylüyordu. Hakikaten de sol kolunda tavuk yumurtası büyüklüğünde bir şiş vardı Adamcağızın çektiği azabı gördükten sonra, daha evvelki tecrübeleri de hatırlayarak ne olursa olsun, karıma yaptığımı tedaviyi tecrübe etmeye karar verdim.

Birkaç saniye kendimi toparlamaya çalıştım. Hastalara karşı yaptığı fedakârlıkları bir kaç zaman önce öğrenmiş olduğum büyük gerisör (tedavici- Louis Antoine'ın yardımını dileyerek adamcağızın ağrılı kolunu ellerim arasına aldım ve yavaş yavaş parmak uçlarına doğru sıvazlamaya başladım.

Ellerimi indirdikçe ağrı da aşağı doğru iniyordu; parmaklarının ucundan elimi çekince adamın renginin yerine geldiğini gördüm; ağrısı geçmişti.

Bundan sonra iki sene aynı apartı-
manda oturduk ve hastalığının kat'i olarak geçmiş olduğunu müşahede ettim. Bu ikinci tecrübenin muvaffakiyetle sonuçlanması böyle kabiliyetlerin varlığına beni inandırmakla kalmamış, aynı zamanda başkalarını azap çekerken gördüğümde bu kabiliyeti kullanmak da benim için bir borç olmuştu.

Bu keşfi yapmaktan çok memnundum ama, sadece elleri koyarak tedavi etmenin mekanizmasının ne olduğu beni düşündürüyordu. Uzun araştırmalardan sonra, bana spiritizma doktrinini tanıtarak perdenin bir ucunu aralayan bir şahısla tanıştım. Bundan sonraki tecrübelerin ilk ikisi kadar kolay ve verimli olmadı. Fakat güçlük çekilmeden kazanılan hangi zaferin değeri büyüktür ki?

Bir gün bir spirit toplulukta Louis Antoine ile tanıştım ve onun o kadar kat'i ve kolay muvaffakiyetlerinin sebebinin ne olduğunu sordum. Bana, bu tedavileri yaparken ne gibi bir ruh hâli içinde olduğunu sordu. Ben de, azap çekenlere yardım etmekten başka bir şey düşünmediğim cevabını verdim.

Louis Antoine'ın cevabı benim için bir keşif oldu. İnsanlara yardım etmek isteginin bütün beşeriyet için duyulan bir sevgiden doğduğunu ve bu iş için lüzumlu bir vasıf olduğunu söyledi. İnsan böyle bir basfa sahip olunca düşmanın bile azap çekmesine tahamül edemezdi.

Bu cevap bu kabiliyetin ayrı bir vasıf olmayıp her şahsın benliğinin derinliklerinde bulunabileceğine beni inan-

dırdı. Tekâmül derecesine göre kullanılabilir ve açılabilirdi.

Yazının başlangıcında şifacının hasta ile ruhî kuvvetler arasında bir vasıta olduğundan bahsetmiştim. Bununla beraber bu kuvvetlerin hastanın vücuduna erişmeden, aracının şahsından çıkan kuvvetlerle de karıştığını düşünmek lâzımdır. Bu yüzden aracının tesirlerinin saf olması, tedavicinin inanevi durumunun da hesaba katılması icap etmektedir.

Bugünkü bilgilerimize göre, iki nevi akım ayırd edebiliriz: Her şahıstan yayılan manyetik tesirler ve bundan daha şünullü olan «Üstün Tesirler». Bir tebliğde şöyle denilmektedir: «Uzun süren şifalarda zararlı tesirlerin vücuttan yavaş yavaş uzaklaştırılması mevzuu bahistis. Nasıl ki sıhhatli bir vücut bunu kendi kendine yapabilmektedir.

«Her manyetizasyonda zararlı tesirler de kendini yeniden toplamaktadır. Birbirini takib eden iyileştirici kuvvet akınlarıdır ki, bu mukavemeti yener ve yeniden teşekkülüne mâni olur.

«Üstün tesirlerde hal bambaşkadır. Bu takdirde tedavi müddeti çok kısadır. İyileştirici akım, önce parazit akımı yok eder ve sonra zarara uğramış hücrelerin yenileşmesini sağlar.»

* * *

Bu yazıda dikkat edeceğimiz hususlar şunlardır: Yazar herkesin, duymakta olduğu şefkatli hisler yüzünden tedavici olabileceğini iddia ediyor. Fakat kendisinin bu kabil hâdiselere çekilişini acaba başboş tesadüflerle mi izah etmelidir? Mektepten niçin kaçmıştı? Niçin sinemada bir tedavici ile karşılaştı? Niçin yirini sene bu mevzuu aklından çıkarmamıştı? Niçin karısını ve komşusunu hemen iyi edebilmiştir?

İnsan oğlunda büyük bir sevgi mih-rakı bulunduğu doğrudur. Ama bu, bin türlü tezahür eder. Kimisi halı dokur. Onun için hayatta en üstün şey halı dokumaktır. Kimi şiir yazar; kimisi başkalarının acılarını dindirmeye çalışır. Herkes, ucu bucağı bulunmayan bir bilginin peşindedir. Herkesin kendi yolunda en üstünü araması değil midir ki kâinatı bu kadar güzel, muhteşem sınırdan âzâde yapmıştır..

Dürüst Bir Alim ve Asil Bir Deneyci

CROOKES

MEŞHUR bir İngiliz fizikçisi olan William Crookes, daha 19 yaşında iken, Yüksek Kraliyet Kolejinin kimya kısmında Prof. Hoffmann'ın asistanlığını yapmıştı. Müteakip sene yardımcı profesör ismini aldı. Oxford Üniversitesinin meteorolojik gözlemler direktörü olduğu zaman 22 ve Chester'de kimya profesörü olduğu zaman da 23 yaşında idi.

Kendisinin Royal Society'ye (İlimler Akademisi) sebep olan (Talyum (Thallium)) keşfettikten sonra, radyometre ve Kuruks Tüplerini icadetti. Bundan başka, astronomi ve spektroskop üzerinde pek kıymetli araştırmalar yaptı. Kimya ile ilgili dergilerin idarecisiydi aynı zamanda. Nihayet, çok daha sonra, Fransız İlimler Akademisinin mutavassıt âzası oldu.

Meşhur iki medyomla: Kate Fox ve D. Douglas Home'la yaptığı deneyler onu herkese tanıttı ve esaslı bir mevki sağladı. 1869 - 1873 seneleri arasında D. D. Home ile medyomluğun fiziki cephesi yönünde incelemelere girişti. Ch. Richet'nin dediği gibi: «Metapsişik'in ilmi devri başlamıştı» bu suretle.

DÜRÜST BİR ÂLİM

Crookes'un Home ile olan deneyleri, sağlam ve sarıh karakterli olan bu iki kişinin damgasını taşır. Bu deneylerde elde edilen fenomenler şeksiz şüphesiz normal üstü olaylardır. Halbuki, Florenc Cook ile yaptığı deneylerde, Home ile yaptığı kadar mesut ve mütemain olamadı. 1874 yılından bütün bir kışı boyunca Katie KING ile (Fantomik bir kadın) deneylerde bulundu. Kâh laboratuvarında, kâh okuma salonunda materyalize oluyordu. Bazan da, medyom F. Cook'un kendi evinde tecrübelerine girişti.

Fantom varlık, ruhun isbatını yapmak için, tam bir insan gibi günlerce göründü ve öylece yaşadı: Yürüdü, konuştu, nefes aldı, fotoğraf çekti. En şüpheli insanları bile tam mânasıyla tatmin etti.

D. Home ile yaptığı tecrübelerini: «Recherches sur les phénomènes du spiritualisme» (Spiritualizma olayları üzerinde araştırmalar) isimli kitapta açıkça anlattı.

Bu olayları burada anlatmak çok uzun süreceğinden, nakletmekten sarfı nazar ediyoruz.

Spiritualizma olayları (Phénomènes de Spiritualisme) isimli eserinde ise aşağıda çevirisini okuyacağımız şekilde, kanaat ve elde ettiği neticeleri şöyle yazmaktadır:

«İtiraf ediyorum ve acı duyarak hayretle beyan ediyorum ki, bilim adamları, deneysel spiritualizma olaylarının mütalâasında bir uyusukluk ve çekingenlik hali içindedirler. Bir kaç bilgini bir araya getirerek bu olayları bilimsel yollarda tetkik etmeği çok üzlediğim halde böyle bir komitenin kurulamayacağını kısa bir zamanda anladım. Ve bundan sonra bu işi tek başıma yapmağa karar verdim.» (Sayfa: 25)

«Burada ne bir faraziyeden, ne de bir nazariyeden idareci şeyleri değil, gerçek ve kesin olayların mevcudiyetini gösteriyorum. Bunlardan şüphe edebilirsiniz; fakat inkâr yoluna sapmayınız. Takdim ettiğim bu müşahadeleri en sıkı bir tenkitçi gözü ile inceleyebilir ve onun zayıf, hatalı noktalarını araştırabilirsiniz. Fakat bizim bu husustaki müşahadelerimizin, peşin hükümlerle birer hayal mahsulü olduğunu söylemekte acele etmeyiniz. Deneylere girişiniz. Benim gibi büyük bir sabırla psişik ve metapsişik olaylar üzerinde durarak incelemeler yapınız. Eğer bunu yaptıktan sonra müsbet neticeler alamazsanız, bu başarısızlığı derhal ilân ediniz. Aksi halde: «EBEDİ NAMUS VE ŞEREF KANUNU», bu hakikati kabul etmeğe sizi sevk eylemelidir.» (Sayfa: 36)

Kısaca şunu söyleyebiliriz ki, Ch. Richet'nin çalışması ve eserleri nasıl Metapsişik ilmini kurmuşsa, Crookes'un araştırmaları ve neticeleri de bu ilmi granit kadar sağlam hale getirdi.

ASIL BİR DENEYCI

Yine bir İngiliz olan Sir Oliver Lodge, optik, elektrik, eter fiziği ve telsiz telgraf üzerine çok dikkate şayan araştırmaları olan bir fizikçidir. Ayrıca, Birmingham Üniversitesi Rektörü ve Royal Society'nin âzasıydı.

Lodge, metapsişikle, 1884 yıllarında, Psişik Araştırmalar Cemiyeti'nin âzası ol-

...ktan sonra ilgilenmeye başladı. Önce subjektif metapsişikle, özellikle telepati ile meşgul oldu. 1894 de meşhur kadın medyan Eusapia Palladino ile fizik tecrübelerle girdi. Takiben, gene meşhur kadın medyanlarla (Piper, Verrall, Thompson ve Leonard) fizikî tezahürlerle ilgili araştırmalar yaparak spiritizmaay doğru yöneldi. Oğlu Raymond'un ölümünden sonra (1915 de harpte ölmüştü) olan vak'alar üzerine «ölümünden sonra hayatın varlığına» olan inancı pek arttı.

«La Survivance Humaine» isimli eserinde fikirlerini şöyle anlatmaktadır:

«Ruhsal ve psişik olaylar, alelâde fizik sistem içinde yorumlanamazlar. Onun içindir ki, meselâ hiç bir temas vakî olmadan, aygının kendi kendisine hareket etmeleri veya uzaktan tesir yapmaları gibi vakiaları bir fizikçinin inkâr etmeğe hakkı yoktur. Zira, ancak ışık, ses, elektrik, mıknatıslılık.. gibi olaylardan bahsetmek fizikçinin ihtiyacı dahilindedir.» (Sayfa: 22)

«İnsanın şahsiyeti ve zekâsının faaliyeti ölümünden sonra yalnız devam etmekle kalmaz, aynı zamanda dünyada kalan insanlarla irtibat haline geçmek ister. Bunda da başarı gösterir. Bu nev'iden olayların en iyi ve basit izahı ancak bu şekilde yapılabilir.» (Sayfa: 252)

«Ben şunu tamamen tesbit etmiş buluyorum ki, beden dışındaki ruhlarla biz insanlar arasında görüşmek mümkündür.» (Sayfa: 261)

Bu İngiliz bilgini 30 senelik devamlı ve sabırlı bir çalışmadan sonra Walworth'da vermiş olduğu bir konferansta şu sözleri söylüyor:

«Ben şu fikirde karar kılıyorum ki, ölümünden sonra insan ruhunun bekası ilim tetkik yolları ile sabit olmuş bir hakikattir. 1922»

Lodge ilmî, felsefî, metapsişik 30 dan fazla eser sahibidir. Eserlerinden bazılarının isimlerini vererek, bu büyük ve asil simalı zatın hayat hikâyesine son verelim.

La survivance humaine, 1912 (İnsanî ölümsüzlük)

L'Evolution Biologique et Spirituelle de l'Homme, 1925 (İnsanın tabii ve ruhanî tekâmülü)

Pourquoi je crois à l'immortalité personnelle, 1929 (İnsanın ölümsüzlüğüne niçin inanıyorum)

Gelecek Hayat Hikâyelerimiz: AKSAKOF VE LOMBROSO üzerinedir.

RUHSAL OLAYLAR ANKETİ

Muhterem okuyucu :

Ruhsal Olaylar Anketi'ne gösterdiğiniz yakın ilgiden dolayı çok teşekkür ederiz. Mektuplarınızı alıyor ve sistematik bir tarzda tasnife tâbi tutuyoruz. Çok ilgi çekici olaylarla karşılaştık. Eğer şimdiye kadar ankete cevap vermekte geciktiyseniz, hemen bize yazınız. Zira, RUH ve MADDE'de tamamen bizden olan ruhsal olayları yayınlamağa başlayacağız. Ne kadar çok cevap alırsak, hem memleketimizdeki ruhsal olayları daha çok öğrenmiş ve hem de ilmî neticeler çıkarmak bakımından daha az yanılmış olacağız.

Ruhsal Olaylar Anketi sizin eseriniz olacaktır.

Anket soruları 37. ve 38. sayılarımızda neşredilmiştir.

«Hayatta oluş büyük bir isteğin ve hak edilmiş bir liyakatin neticesidir. Yaşamak! Evet; fakat nasıl? Kendi bencilliğimizin aç gözlü, muhteris, den istihasını doyurarak mı? Her kendimizi kurtarmak, kendimizi yüceltmek için hareket edersek. «müşterek yaşamın hikmeti» hakkında avucumuzda ne kalır? İnzivaya çekilmenin nefsanîyet istihasına ket vurduğunu, bizi gerçek «Ruhsal tekâmüle» götürdüğünü, arındığımızı, durulduğumuzu söyleyemeyiz.»

celse tetkikleri

28 Ekim 1958 de Cemiyetimizin aydınlatıcısı «Ruh Dost'umuz», inedyomu E. S. nin ağzından şu pek değerli ve bizleri pırıl pırıl aydınlıklara, çürük bağlarla ilişkin olan noksan düşünce ve kanılardan kurtaran altın basamaklı merdivenlere götüren sözleri söylemişti.

«Sual — Nefsanîyetten kurtulabilmek için inzivaya çekildikten sonra, bunlardan kurtulduğumuzu zannedip, tekrar insan içine karışsak, yapılan hareket doğru olur mu?»

«Cevap — Bu suali umumi mânada sormak lâzım. Şahsa göre cevaplandırılabilir. Bu arada umumi olarak bir iki şey söylemek kabildir. Şayet o kimse, dünyada; hakikaten ihtiyacı olduğu tecrübe ve fiillerden kendini zorla mahrum kılarsa ve bunun neticesinde de ruhunun bazı melekeleri pasif bir durumda kalırsa, o insan hiç şüphe yok ki mükemmel değildir. Zira o kimse böyle hareket etmekle hemcinslerine yardım edemez; hemcinsini tanıyamaz ve onları sevmeyebilir. Bunun neticesinde de ruhunda, o çiçek açmağa elverişli tomurcuğu sulayacağına, onu toprağın altına gömer. Fakat ondaki hayatîyet o derece kuvvet-

lidir ki, o bu sefer olmazsa bile başka sefer inkişaf edecektir.»

«Dünya tekâmülünün en mühim gayesi, dünya bedenlerinin ve şimdiki bedeninizin münasebetlerinde âriz olan nefsanîyet potansiyelini azaltmağa çalışmak ve bunun neticesinde bizi dünyaya tesbit eden bu cazibe kuvvetinden kendimizi kurtarmaktır. Tıpkı bir balonun havaya yükselirken safralarını atması gibi. Bunun için en iyi çare kendi sahte şahsiyetinizi şişirici unsurlardan bertaraf etmek olup, bunun en iyi çaresi de: Kendini başkalarına hasredebilmektir. Bir insan kendini başkalarına hasretmedikçe kendini unutmaz. Kendini unutmadıkça da olduğu yerde çivilenip kalır. bir adım ileriye gidemez.»

«Yani, netice olarak, insan dünyaya bazı tecrübeler geçirmek ve ihtiyaçlarını tamamlamak için gelir. Şayet insan, hayatta, hakikaten artık maddi hâdiselerden (alacağı) pek az nasibi olduğunu ve onlardan alınacak derslerin lüzumsuz olduğunu sezmeğe başladığı andan itibaren, kendini otomatikman riyazete verse? Fakat buna hiç bir surette lüzum ve ihtiyaç yoktur. Zira insanın manevî olgunluğu inkişaf ettikçe, mad-

TESİR ALICI - VERİCİ.SİYİZ.

İç varlığınızla madde âlemini birleştiren esaslı bağlardan biri olarak «tecrübe yahut tesir alış - verişini» düşünmek hatalı olmasa gerek. Bir bakıma, modern fiziğin de söylediği gibi, kâinat yoğunlaşmış titreşim, genel adıyla, tesirlerden ibarettir. Bu hale göre, insan devamlı olarak tesir eden ve tesir alan yüksek bir alıcı - verici sistemdir. Bu yüksek alıcı verici sistemin pek özel bir çalışma tarzı mevcuttur; bu, bulunduğu vasatın kendine sunduğu imkânlarla sınırlıdır.

Bizlerin çalışmamız madde içinde (bedenli olarak), büyük bir nisbette «tecrübe» ile olmaktadır. Yani biz ancak aktif bir faaliyet içinde bulunmakla bilgi ve görgümüzü artırabiliriz. Tecrübe noksanlığı, bilgi ve görgümüzün yeteri kadar gelişmesine ve artmasına engel olmakla mıdır? Diye bir sorarsak, cevap şu olacaktır:

NEDEN BEDENDE?..

Tecrübe noksanlığı, insan ruhunun alıcı - verici olarak çalışan faaliyetini dar bir alana sokar; ruhsal yeteneklerin (melekelerin) uygun ve âhenkli şekilde gelişmesine engel olur; neticede ise, bizlere insanca olgunluğu gösteren sevgi, şefkat, yardım ve bilgi gibi güzel ve yerinde davranışlar ortaya çıkamaz. Fakat tecrübe noksanlığının verdiği ıstırapı tadararak, yeni bir silkinişle idrak uyan-dırması yapabilirsek, ruhun derinliklerinde bulunan «tekâmül etmek» fikri ergeç en iyi ve uygun bir zeminde açılacak, dal budak salacaktır.

Ruh Dost'un tebliğ ettiği gibi, bedende yaşamak, maddenin kendinde olan hususiyetinden dolayı hasıl olan nefsaniyetle (zira ruh cevher itibariyle lekesizdir) mücadele etmek ve onun kanunlarını öğrenerek ona hâkim olmak içindir.

NEFSANİYET KABUĞU

Tecrübe esas olunca, bunu kolaylıkla başarabilmek için nasıl bir metod (yahut prensip) gerekir zamanımız için?

Eski metodları uygulamak bize, bugün, ne kazandırır? Cevap gayet kolay: Nefsaniyet kabuğunu kıramıyacak bir durgunluk, dermansızlık, ataletle bozulmuş bir zihin.

Asıl şahsiyetimizi gölgeleyen, onu olduğundan değişik şekilde gösteren okşayıcı ses ve vaadlerden sakınmak gerekir. Kendimizi aynada seyrederken içimizi de görebilsek ne iyi olurdu. Dışımızın kabarık duruşlu görünüşü altında zayıf bir ruh kudreti göreceğimize emin olabiliriz. Nedir bu kabarık, süslü ve hava dolu olan? Ne sert ne yumuşak; ne ince ne kalın; ne canlı ve ölü kabuk!.. Nefsaniyet kabuğu.

Bunu kırmak için spiritüalizma ile amel etmeğe, felsefe yapmağa lüzum yok. Kendimizi kendimizden dışarıya taşıyıp başkalarına, kim ne derse desin (zira bildikleri kadar vardılar), hizmet etmek yeterlidir. Kendini hem cinslerine, mümkünse her şeye, hasretmek, kendini unutmak: İşte bizim sizlere vereceğiniz metod.

NASİBİNİZİ AZALTMAYINIZ.

Maddî olayları, alâkaları, deneyleri değersiz bulmak, nefret ve ikrah etmek, insanlara candan sarılmamak, nasibini kendi aklınca düzenleyeceğini sanarak bazı neticelere ulaşmak boş gayrettir. Böyle bir zihin, maddeye karşı olan zıttı fikrinden dolayı, otomatik olarak inzivaya, itikâfa riyazete çekilir. Dış âlemin her bir köşesinde Allahın rahmetleri durup dururken, cehtedip almak varken niçin modası ve realite kıymeti çoktan geçmiş bir usulle (inziva ve riyazet) kendi nasibimizin kesicisi olalım? Neden hâlâ çıkmaz yollarda, kısır daireler çizerek yürüyelim.

Maksat, ruhsal olgunluğa erişmektir; yoksa Allahın koyduğu nizamın dışında yaşamak değil. Hüner madde ve icaplarından kaçmak değil, aksine bunların hakkını teslim ederek sonsuz tekâmüldeki yerini, değerini vermektir. Bu suretle zaten ihtiraslı maddî bağlar yerini ulvi ruhsal gerçeklere terkedecektir. Bu, neden ve nasıl yaşanılmasının gerekli ve zorunlu olduğunu bilmektir.

KORKUNUN ÖTESİNDE ilk adımlar

Suat TAHSUĞ

Romalılar «İnsan insanın kurdudur» diyordular.

Yılanlar yalnız hissederler kendilerini. Onların yumurtadan çıkışlarında bile bir «ortak yaşama temayülü» yoktur. Sadece yumurtaları bir araya bırakıldığı için yavrular hep bir yerde bulunurlar. Cinsi davranışlarının dışında diğer hemcinsleri ile pek alakalanmazlar. Onlardan korkumuz, bizi sokarak öldürecekleri içindir. Tabii kendi menfaatimizi düşündüğümüz için, ölmek için onlardan çekiniriz.

Arslanlar aç kaldıkları için geyiklere hücum ederler. Yaşamak ve neyelerini devam ettirmek zorundadırlar. İnsanlar zenginleşmeyi, sarfedecek yeri olmadan gittikçe daha çok para sahibi olmayı, muhite karşı bir korunma, kapanma, menfaatlerini daha iyi koruyabilmek için isterler. Gittikçe daha fazla kudretlenmeye çalışırlar. Bu kudretlere sahip olunca da, bir arslandan daha yırtıcı olurlar. Çünkü arslan sırf yaşamak, doymak için öldürür. Halbuki insanda başı boş ölçsüz arzular vardır. En ufak bir arzuyu kanun bilip gözyaşı ve kan dökmeekten çekinmeyen insanlar olmuştur ve vardır.

Bu arada bir kabile başka bir kabileyi ezip hır-

sızlamaya çalışır; bir aile, başka ailelerden daha üstün olmak sevdasındadır. Milletler birbirlerinden korkarlar. Korunmak için hazırlanırlar; kuvvetlenirler; saldırırlar; haksızlıklara da sebep olurlar.

Eski bir Roma atalar sözü «Homo Homini Lupus = İnsan insanın kurdudur» der.

Karanlık geceleri bekleyen korkulardan, vahşet sevincinden, göz yaşları karşısında duyulan istihkar ve alay hissinden mi ibarettir dünya? Bunun dışında, başka bir şey yok mudur?

Vahşi, usul ve an'anelere uygun yaşadıkça bu kudretin kendinden yana olduğuna inanmıştır. Bu adetleri bozunca da gerek kendisi, gerek diğerleri onun âdeta bir «lanetleme» olduğunu düşünür. Vahşi o zaman herkesten kaçır ve hattâ ölür.

İlkel insanlar da sevgiyi öğreniyorlar.

İlkel insan ilâhlarından korkar. Onca ilâhlar öfkeli, çabuk karar değiştiren, kurbanlarla, ibadetlerle insanlara yardım edebilen, onlara menfaatler (av, döğüşte üstünlük, hastalıklarda iyileştirmeler) temin eden varlıklardır. Yani o, kendisi nasılsa, ilâhlarını da öyle görmek istidadındadır. Ama herhangi bir vahşinin ilâhlar

karşısındaki bütün durumunun bu olduğunu kat'iyetle iddia edebilir miyiz? O, onları ayrıca sayar ve hattâ sever...

Avustralya yerlilerinin bir merasimine iştirak eden Avrupalı bir gazeteci, totemleri ortaya çıkarıldığı zaman yerlilerin gâşiy içinde, yüzleri parıl parıl, ağladıklarını gördü.

Yine ilkel insanlar bir araya geldiklerinde dans ederler, merasimler yaparlar ve bundan büyük bir haz duyarlar. Bu danslar, bu yapılacak hareketlerin, okunacak duaların asırlardan beri belli olduğu dini merasimler insanlara ne kazandırmaktadır ki insanlar bu işlerden büyük hazlar duymaktadırlar?

Müzik âhenkli sesler topluluğudur. Danslardaki hareketler de düzenlidir. Üstün bir şey yaptığına inanarak âhenkli hareketlerde bulunan insanlar, kendilerine uygun, üstün tesirler almaktadırlar. Dolayısıyla, âhenge karşı bir saygı hissi kazandırmaktadırlar.

Bu yolda yaptıkları ve yapacakları pek çok tecrübeler vardır. Yine ilkel insanlar topluluklarda, tek insanda bulunmayan bir kudretin varlığına inanmışlardır. Daha doğrusu ne olduğunu pek izah edemedikleri bir kudrete

inanırlar. Yerli lisanlardan birinden alınma bir kelimeyle sosyologlar bu kudrete «Mâna» demektedirler.

Görülüyor ki ilkel topluluklarda âhenge karşı duyulan saygı korku ile karışıktır. Ve tecrübelerle sevgiye doğru gitmektedir. Fakat bu sevgi yolu onları için maddî acılarla doludur. Evvelâ kabilenin bir mensubu sayılabilmek için bile acılı imtihanlardan geçirilmesi lâzımdır. Günlerce aç kalacak, dövülecek, kendisine işkence yapıldığı zaman ağzını açıp bağırmayacaktır...

Bu imtihanlardan geçenin kendine güveni artar; âdeta bir nevi «vekar» hisseder. Avda, harpte, dansta ve ayinde duyduğu heyecan onu gitgide sevgiye götürecektir bir yol gibidir. Çünkü o çevresiyle düzen halinde hareket etmektedir.

Zaman zaman insanların ufukları daralır. Bu ufukların daralmasından ziyade insan anlayışının genişlemesindedir. Günlük hayat, çekişmeler, kâlıplaşmış inançlar ferdi ezmeye başladığı zaman daha da genişleyecek bir âhenk anlayışına doğru atılacak adımlar yaklaşmış sayılır. Fakat bu değişiklikler o kadar kolay olmaz. Bir takım tereddütler, isyanlar, ümitsizlikler doğar... Fert âdeta eski çevresiyle, eski inançlarıyla kendisini bir tezat içinde görmeye başlamıştır. Ama, eninde sonunda, o kaybettiği düzeni yeniden bulacaktır. Ve bu düzen de, gittikçe daha fazla paralyan bir güneş gibi, daha geniş alanları aydınlatacaktır.

Tozları ezmekten korkan Jaina rahipleri

Hindistanda bir Jaina dindarını nehire atsanız yavaş yavaş yüzer. Sahile çıkınca vücudunu acele kurulamaz da, güneşte yavaş yavaş kurunur. Çünkü o, suyu canlı bilmekte ve onun canlılığını zedelemekten korkmaktadır. Yol da giderken küçücük hayvancıkları ezmek için elinde bir süpürge taşır. Bombay sokaklarında dolaşan bazı gezginciler, bir Jaina dindarı sadaka verince, beraberlerinde taşıdıkları tahtakuruları ile dolu bir hasıra uzanırlar ve kanlarıyla tahtakurularını beslerler.

Zararlı hayvanlara karşı, cansız eşyaya karşı bi-

gin olduğu; ve anladığı da, kendisinin bu âhenge hizmetkâr olacağıdır.

Bu âhenk sadece ormanlarda tam tam sesleri arasında, mabedlerin duvarları içinde ve güzel vaızlarda değildir. Bu âhenk suyun akışında, keleklerin kanatlarındaki nakışlarda, çiçek kokulu havayı döven kanatlarda, ıssız dağ tepelerinde, bulutlarda, yağmurda, fırtınada, volkanlarda, iyi ve kötü bildiğimiz her şeyde, insan oğlunun kalbinde-dir.

Bir kuş yavruları için kendini feda eder. Çoban sürüsünü sever; köpek, sahibinin başını okşamasından haz duyar. İnsan oğlu kendine zararı do-

le duyulan bu sevgi, gösterilen bu ihtimam nedendir?

İnsanoğlu, içten içe her varlığın bir değer taşıdığını, tekâmül edeceğini ve bu tekâmüle zarar vermemenin, yardımcı olmanın bir kanun olduğunu bilir. Cahilliği gidince, gözlerini örten 'ego = bencillik) perdesi yavaş yavaş aralanmaya başlayınca gördüğü, her yerde bir âhen-

kunacak mahlûkları anlamaya çabalar, menfaatten öteye geçer; anlar, yardım eder, çalışır.

Korku ötesi dünyasına ego perdesi aralanınca, yerlerin tozlarını ezmekten korkan bir Jaina rahibi gibi hürmet ve dikkatle girilir. Çünkü o dünya her varlığın, görünür, görünmez bağlarla birbirine eklendiği sevgi dolu bir dünyadır.

Bu günkü ilmin Kâinat görüşü

Yazan : Doç. Dr. Müh. Selim YALIN

(Geçen sayıdan devam)

Beş metre kutrunda olan bir kürenin yüzeyi nihakkak ki sonsuz büyüklükte değildir; bununla beraber herhangi bir kenarı veya sınırı da yoktur. Bir sınırın mevcut olmaması bir şeyin mutlaka sonsuz büyük olmasını icap gerektirmez, o şeyin küre gibi özel bir geometrik şekle sahip olması da yeterlidir.

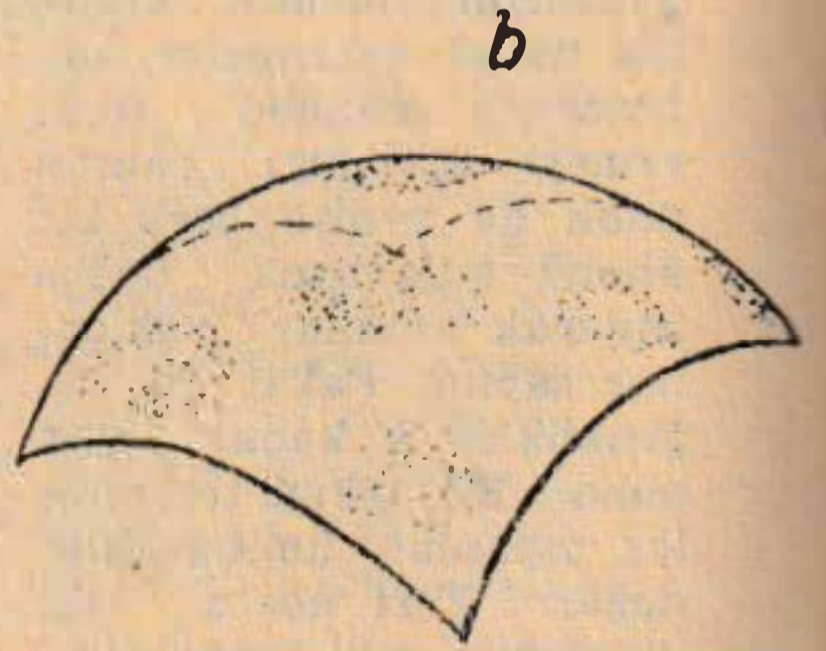
İşte son derece büyük fakat bununla beraber bu büyüklüğü sonlu olan kâinatımızın her hangi bir sınıra sahip olınması da onun özel bir geometrik biçiminden ileri gelmektedir. Şimdi bu mevzuya temas edelim.

İşte kâinatımızın şekli meselesi de hemen hemen

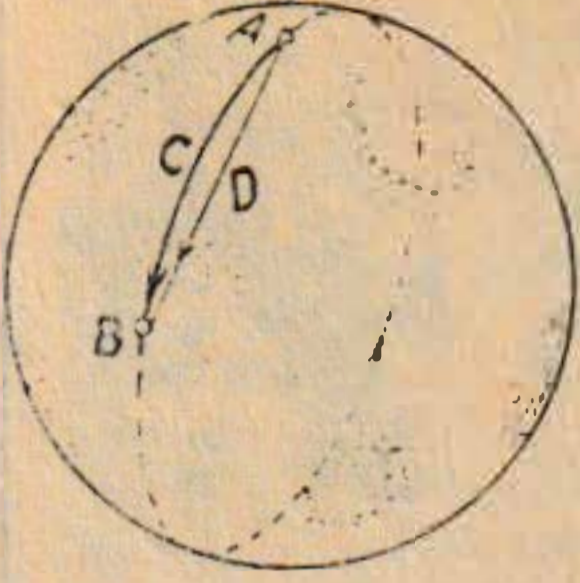
bunun gibidir. Durumu daha kolay anlayabilmek için, üç boyutlu, yani genişliği, uzunluğu ve derinliği haiz olan mekânımızın iki boyutlu bir modelini gözönüne alalım. Yani farzedelim ki üç boyutlu hacim içinde bulunan ve üç boyutlu birer küre biçiminde olan gök cisimleri iki boyutlu satıh içinde yer alan iki boyutlu dairesel cisimler halinde temsil edilmiş olsunlar. Bu taktirde üç boyutlu mekânımızın iki boyutlu satıhsal bir modeli elde edilmiş olur ki bunun aklımıza gelebilen en basit şekli Şekil: 4 a daki gibi olsa gerektir. Halbuki «satıh» mutlaka düz bir satıh yani «düzlem» demek değildir. İki boyutlu bir satıh Şekil 4 b de görüldüğü gibi «eğri bir satıh» da olabilir; ve hattâ bu eğri iki boyutlu satıh kendi üzerine kapanarak Şekil 4 c de görüldüğü gibi ne başlangıcı ne sonu belli olan tamamen kapalı bir tarzda da olabilir. Meselâ bir sabun köpüğü balonu buna en iyi bir misaldir. Sabun köpüğü balonunun çok ince olan kalınlığını, yani üçüncü boyutunu, ihmal eder ve böyle bir kalınlığın hiç olmadığını farzederek, karşınıza, kendi üzerine kapanmış ve hiç bir kenarı haiz olmayan bir satıh çıkmış olur. Farzedelim ki üç boyutlu

mekânımızın iki boyutlu modeli işbu sabun köpüğünden meydana gelmiş balon gibi kendi üzerine kapanmış bir satıh manzarasında, yani Şekil: 4 c deki biçiminde olsun. Bu taktirde iki boyutlu dairesel yıldızlar ve bunlardan nüteşekkil galaksiler bu kapalı satıh üzerinde imişler gibi boşluk içinde serpilmiş olacaktırlar. Üç boyutlu mekânımız içinde vuku bulan her fiziksel olay nasıl ki mekânımızdan hiç ayrılmaksızın vuku buluyorsa, analogik olarak, Şekil: 4 c deki model mekân için de bunun böyle olduğunu farzetmemiş icap eder. Buna göre, meselâ A yıldızından B yıldızına gelmekte olan bir

ışık huzinesi eğri olan satıhsal mekândan ayrılmaksızın en kısa yolu takip edecektir. Yani ışığın takip edeceği yol C gibi eğri bir çizgi olacak yoksa satıhsal mekânın dışına çıkınış olan D gibi bir doğru çiz-

C

gi değil. Böylece kolaylıkla anlaşılabilir ki sathısal mekânın bir A noktasından ilânihaye uzaklaşmak üzere bu noktayı terkedecek olan her şey, roket, ışık huzmesi vesaire.., hakikatte bu noktadan hiç bir zaman sonsuz uzaklaşamayacaktır. Filhakika A noktasından uzaklaşan her cisim sathısal kâinatı çepeçevre dolaştıktan sonra yine bu noktaya varacaktır (C eğrisinin devamı olan kesik çizgi). Şimdi kabul edelim ki Şekil: 4 c deki sathısal kâinat üzerinde bulunan noktalardan biri arzımızı temsil etsin. Bu «arz» noktası ve hattâ bu noktanın içinde bulunduğu galaksi sathısal kâinata nazaran o kadar küçüktür ki bu «arzın sakinleri» kâinatların eğri olduğunu fark edemeyeceklerdir. Bunlar, tabii olarak içinde buldukları sathın dümdüz olduğunu zannecekler. Hakikaten, Şekil: 5 ten anlaşılacağı üzere, eğer bütün gözlemler A noktasını ihata eden küçük bir civarın (tarak kısmı) içindeki hâdiselerine inhisar ediyorsa bu hâdiselerin eğri bir sath üzerinde mi yoksa bu satha A noktasında yapışmış o-

lan bir düzlemin içinde mi meydana geldiklerinin anlaşılması cidden imkânsızdır. Bu sebepten ötürü A noktası sakinlerinin içinde yaşadıkları mekânı düz zannetmeleri kadar tabii bir şey olamaz. Bu kimse-ler günün birinde, «acaba bu yaşadığımız mekânın bir sınırı var mıdır?... Varsa bunun ötesinde ne vardır?» gibi bir sual de sorabilirler. Bunlar, mekânlarını «düzlem» zannettikleri için bu düz sathının sınırlarını ve bu sınırların öte taraflarını haklı olarak merak edeceklerdir. Halbuki bilseler ki içinde yaşadıkları sath bir düzlem olmayıp kendi üzerine kapanmış bir sathıtır... Her hangi bir sınırı aramak akıllarına bile gelmezdi. Bununla beraber, mekânlarını düz zanneden bu A noktası sakinlerinin «zekâları ve ölçüm teknikleri ilerledikçe, hassas bir takım ölçümlere girişebilecek ve bu ölçümlerin neticelerinden mekânlarının düz olmayıp eğri olduğunu ve kendi üzerine kapanacak şekilde bir eğriliği haiz olduğunu keşfedebileceklerdir. Tabii ki iki boyutlu bir sathın kendi üzerine kapanabilmesi için üç boyutlu bir hacme ihtiyaç vardır. (Öyle ya, bir sabun köpüğü balonu kapalı bir sathıtan ibaret olduğu halde, bu kapalı sath üç boyutlu bir hacim içinde bulunmaktadır.) Bu sebepten dolayı mekânlarının kendi üzerine kapanmış bir sathıtan ibaret olduğunu anlayan «A noktası âlimleri», bu kapalı sathın ancak daha üstün boyut-

lu, üç boyutlu, bir mekânın içinde barınabileceğini de anlamakta geçikmeyeceklerdir. Böylece bunlar kendi iki boyutlu mekânlarını ihata etmekte olan bir üç boyutlu mekânın mevcut olduğunu keşfedebileceklerdir.

İşte buraya kadar farazi iki boyutlu mekân ve onun farezi sakinleri için anlatılan her şey, aslında, üç boyutlu mekânımız ve bizler için varittir. ● farazi âlimlerin takip ettikleri yollara benzeyen yollarla, bugünkü ilim âlemi, içinde yaşamakta olduğumuz üç boyutlu mekânın ilânihaye düz bir şekilde uzamayıp, bükülerek kendi üzerine kapanmış olduğunu keşfetmiş bulunmaktadır. Tabii ki kendi üzerine kapanmış olan bu üç boyutlu kâinatımız daha üstün boyutlu, dört boyutlu, bir bir mekân içinde bulunmaktadır. Yine yukarıdaki izahlardan anlaşılacağı üzere kâinatımızın herhangi bir yerinden ineselâ arzdan, gittikçe uzaklaşmak üzere yola çıkacak olan ışık huzmesi, roket,.. ilâh,.. neticede kâinat etrafında muazzam bir kavis çizdikten sonra yine hareketinin başlangıcı olan noktaya varacaktır.

(Devamı var)

Geçen sayımızda «İki şahsiyetli kadın» yazımızda hakiki reenkar-nasyon vak'alarından bahsetmiştik. Bu nüshamızda beynelmilel Sprit Federasyonu başkanı Karl E. Müller'den aldığımız, ilim âlemince gerçekliği kabul edilen bazı vak'aları dercediyoruz.

SHANTI DEVI

1. Shanti Devi — Bu olay muhtelif defalar kontrol edilmiştir. Dört yaşındaki bu Hintli kız, evvelki hayatının teferruatını anlatmaya başlamıştı. Dokuz yaşına vardığında anlattıkları kontrol edildi ve doğru bulundu. Delhi'de doğmadan evvel Muttra'da yaşamıştı. Bu şehir muhiti Delhi'den 100 mil uzaktadır. 23 yaşında doğum yaparken öldü ve 12 sene sonra, yeniden, aynı cinsiyetle dünyaya geldi.

2. AMERİKA B. D. DE «KÜÇÜK AN» VAK'ASI :

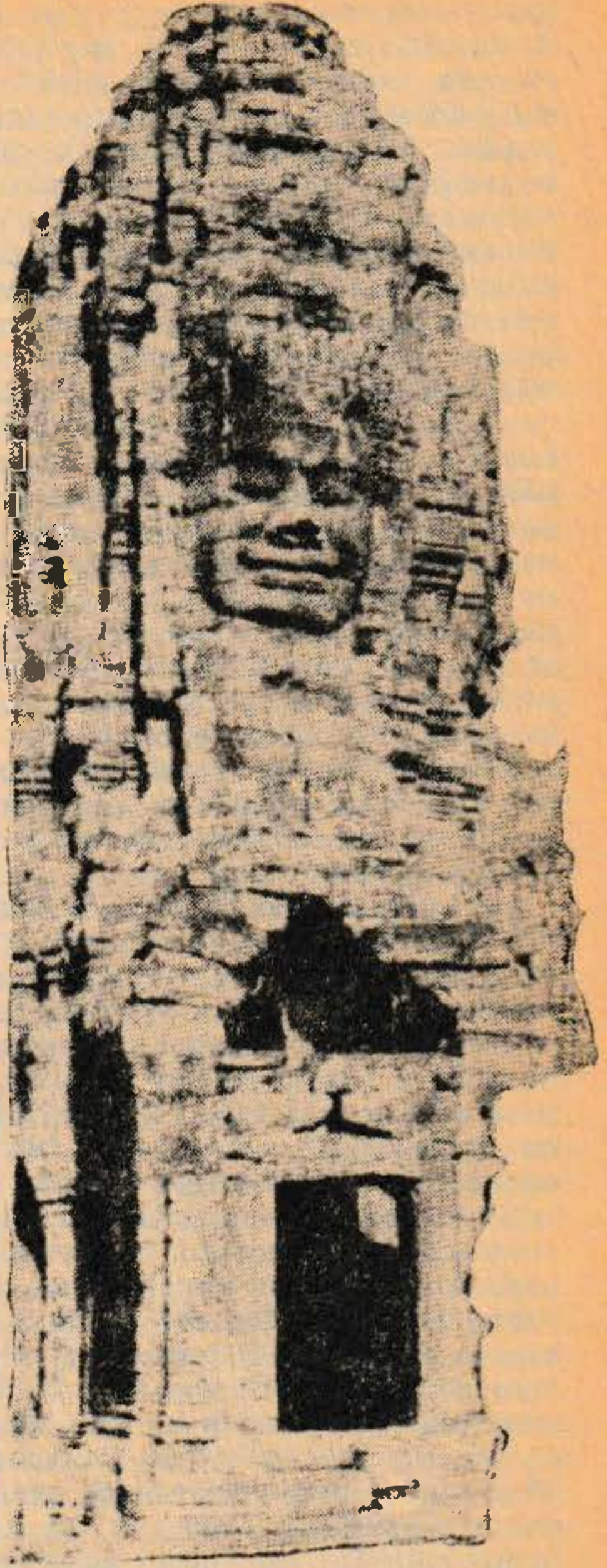
Dört yaşındayken babasına şöyle diyordu : «Ben dünyaya bir çok defa geldim baba; bazan kadın, bazan erkek. (Babası gülüyordu!) İnan ki geldim! Bir defasında Kanada'da askerdim. İsmim Lisbus Faber'di. Parmaklıkları yakaladım». Kız kardeşi Kanada'da uzun araştırmalardan sonra, Kanada'nın küçük bir şehrinde yaşamış bir askerini izini buldu. İsmi Aloysius Le Fevre'di. Birkaç adamla birlikte küçük bir şehrin hapishanesini basmıştı.

3. Fransız, Sailland - Curnowski : 1902 yılında Aınam'ı (Hindi Çini) ziyaret etti ve uzak bölgelerde uzun süren bir geziye çıktı. Bir sabah ona, bulunduğu mintakayı daha evvel tanıyormuş gibi geldi ve daha varmadıkları merzilerin manzarasını önceden tarif etmeye başladı. Bunlar birbir kaydedildi. Hepsi tamamı. Yalnız, akşama doğru bir köye varacakları zaman görececeklerini söylediği bir âbideyi görememişlerdi. Ertesi gün gurup, yaşlı bir Budist'i ziyaret etti. Bu şahıs eskiden Curnowski'nin anlattığı yerde öyle bir âbide bulunduğunu teyid etti. Hattâ eski bir resmi onlara gösterdi. Abide 300 sene evvel yıkılmıştı. Hâdisenin bu yönü, seyyahın, o ana ait bir beden ötesi idrâkle, sırf mekân dahilinde bir ileri görüş sahibi olmadığını ortaya koymaktadır.

4. Münihli Kazancı Gearg Neidhart : Birinci dünya savaşından sonra evlenmişti. Fakat karısını bir doğum sırasında kaybetti. O kadar üzüldü ki bütün imanını kaybetti ve az kaldı kendine kıyacaktı. Güzel bir sabah vakti, hiç münaşeretini olmadığı halde daha önceki bir hayata ait vizyonlar gördü. 1150 yılı civarında yaşayan bir şövalye idi ve şimdiki hayatı o zaman işlediği bir takım hatâların neticesi idi. O kadar çok teferruatı hatırlıyordu ki bu şahsın vesaike dayanarak evvelce yaşadığı ispat olunabilmiştir.

Daha sonra, nisbeten daha yakın tarihteki başka bir en karnasyonunu da hatırlayabilmıştır.

5. İş adamı Hermann Grandei : Bir iktisadi buhran esnasında çok sıkılmıştı. Bu «vaziyet» ona daha evvel uğradığı başka bir «vaziyet» i hatırlattı. Evvelce de ticaretle uğraşıyordu ve böyle güç bir durumda intihar etmişti. Uğraşarak eski hayatına ait vesikaları buldu.

6. Bir psikanalist hastasının yeniden bedenlenmiş olduğunu keşfetti : Hasta, kapalı yerlerden korkuyor, bunun sebebi de bir türlü bulunamıyordu. Bir kriz esnasında, kadın, bir vizyon gördü. Bu, daha önceki bir hayatın hâtırasıydı ve kendisi, üzerine duvar örülerek ölüme terkedilmişti. Bu olayı yeniden yaşarken bütün azab ve dehşetini yeniden hissetti. Bu andan itibaren de iyileşti. Hastanın yeniden yaşadığına ve eski hayatının öyle olduğuna dair sübjektif inancı bir tarafa, hastalığının o anda iyileşmesi, psikanalizi bilenler için ilm' bir delildir.

7. Rahip Leslie D. Weaterhead Avustralya'da rastgeldiği bir karı - kocaya ait hâdiseyi nakletmektedir : Kadın gençliğinde bir ruhi tecrübe esnasında evleneceği adamı beklemesi gerektiğini öğrenmişti. 34 yaşındayken bir rüya gördü. Kendisi bir çocuk sahibi idi ve kocası onu terk ediyordu. Bir sene sonra, rüyasında kocası olarak gördüğü adamla karşılaştı. Her ikisi de birbirlerini ilk görüşlerinde, bundan evvelki hayatlarında karı koca olduklarını hatırladılar. Rahip onlar arastırdığı zaman, 25 sene dir evli ve mes'uttular.

8. Laure Reynaud vak'ası: Fransa'da 1875 senesinde dünyaya gelmişti. Daha çocukken kiliseye gitmek istemiyordu; çünkü rahibe, yeniden dünyaya gelmiş bir insan olduğunu kabul ettirememişti. Büyüdükçe daha evvelki hayatını tam teferruatı ile hatırladı. Kendini büyük bir bahçe içinde görüyordu. Gökyüzü masmaviydi. Kendisi ciğerlerinden hastaydı. Kibirli ve kendini beğenmişti. 25 yaşlarında idi. Oturduğu muhteşem binayı tarif ediyor ve bir gün orayı göreceğini umuyordu. Gerçekten 1913 de Cenovaya gitti ve «O yerin» bu şehirde bulunduğunu hissetti. Hattâ evi buldu ve mezarlıkta gömülmeyip bir kilisenin içine gömüldüğünü hatırladı. Bulunan vesikalardan o evde 1809 yılında genç bir dulun veremden öldüğü ve N. S. del Monte kilisesine gömüldüğü anlaşıldı. Bu vak'anın daha beklenilmedik bir devamı vardır: Bir Klervoyan medyum'a, içindeki yazıları göstermeden, 1809 da ölen kadının ölüm ilmühaberini ellettiler. Medyum ölen kadının «Jeanne» olan ismini telâffuz etti; karakterini anlattı. Evini, kiliseyi tarif etti; hattâ, Fransa'nın şimalinde, yeniden dünyaya geldiğini anlattı.

SPIRİTİZMA DERSLERİ :

Görünmeyen Âlemle Temasımız

Hazırlayan : Ergün ARIKDAL

DÖRDÜNCÜ KISIM

Spiritizma deneylerinde, inangaç zümrelerin kolayca içine düşecekleri durumları incelemeye devam ediyoruz. Birinci olarak, üçüncü dersimizde, «ruhtan alınan ve aynen, kontrolsüz kabul edilen» sözler ve neticelerinden bahsetmiştik. Şimdi ise, «mânasız ve abes sözlere yavaş yavaş bağlanmak gibi» birinciyi takip eden bir hali incelemeye çalışalım.

İleride de görüleceği gibi, ruhlar tekâmüllerinin doğurduğu ve kendilerinde bulunan bilgilerin hasıl ettiği bir olgunluk yahut hamlık içinde bulunurlar. Spatyom dediğimiz diğer âlemin fizik plânlara yakın olan bölgeleri ve hattâ biraz daha yukarıları, teşevvüş içinde bulunan bedensizlerle doludur. Kendileri, genellikle, dünyevi düşünce, davranış kanaat ve fikirleri taşırlar ve bunları sıkı sıkı korurlar. Bu yüzden dünyadan, daha doğrusu, fizik plândan kendi plânlarına uzanan bir kolu, nazarı sevgi ve iştiyakla karşılarlar. Çünkü, sözlerini dinletecek hasretliğini giderecek bir zemin ve dinleyici bulmuştur.

İşte bu tip bir olgunluk ve klâsman içinde bulunan bir varlık, spiritizma celselerinin teşkil ettiği tesir sahalarına iştirak edince, açıkça bellidir ki, ancak

bildiği ve olduğu kadar faaliyette bulunacaktır. Heveskâr deneycimiz ürkek, tecrübesiz, bilgisiz, inangaç ve manevî şeylere de bilmeden değerler veren birisidir. Elinde gerçek spiritüalizma bilgileri yok ve bunları ona açıklayacak herhangi bir kimse de mevcut değil.

İrtibatta olunan ruh, yukarıdaki durumları gayet sinsi ve kurnazca bir araştırma ve inceleme ile anladıktan sonra, kendine has fikirlerini celsedekilere (başta medyom) kabul ettirmeğe başlar. «Denize düşen yılanı sarılır» kabilinden, bu toy deneycimizin, fırsat düşkününü şaşkın ruhun sözlerine yavaş yavaş bağlanmaktan başka çaresi yoktur. Öyle ki, belki, kendisi verilen bilgiye itiraz etse ve biraz tartışmağa girişse, ruhun da bu şaşkın haline bir miktar son verebilecektir. İtiraz ve tartışma olması için tarafların bilgi sahibi olması gerekir. Bilgi olmayınca ne ile karşıt - fikir ileri sürülebilir?

Eğer bu igfal edici varlık, celsedekilerin kutsal inançları yönünden hücumla geçmişse, bunlara hemen hemen tamamen «evet» demekten başka çare yoktur.

Cemiyet olarak yaptığımız ilmi çalışmalarında, bu tip varlıklarla müşahade teşkil etmesi bakımından çokça karşılaştık. Bu zavallı ruh kardeşlerimiz ihtiras ve nefsanîyetlerinin uşaklığını yapmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Hattâ bunlardan bazıları, bilhassa dinî ve tasavvufî kisvelere bürünerek bizlere acaip ve saçma sapan şeyler söylemeğe ve kabul ettirmeğe çalışmışlardır. Sözlerini biraz ayıkladığımız ve bazı açıklayıcı sorular sordüğümüz zaman şaşırıyorlar ve kızıyorlar. Hattâ tehdit edenleri bile çıkmıştır. Esasında, öğretmeğe çalıştıkları şeylerin neler olduğunu kendileri dahi bilmezler.

Böylece, mütehakkim varlığın söyledikleri ve medyom üzerinde meydana getirdikleri psikofizyolojik tesirleri harika gibi kabul eden kimseler için, kaderî bir icaba katlanmaktan başka çare yoktur; çünkü istelkeri yerine gelmiştir. Bu halle düşünce neler yapılmaz ki? İntihar etmekten tutun da, başkalarını imana davet etmeğe, peygamber olduğunu ilân etmeğe kadar pek çok çeşitli şeyler yapılır. Bir dostumuzun bizzat müşahade ettiği gibi, beş kilometre uzağa (şehir içinde) yalın ayak, yağmur altında ibadet et-

meğe koşan kimseler de vardır. Celse esnasında: «X ibadet hanesine gideceksiniz; orada size ilâhî nuru göstereceğiz. Hemen yola çıkın ve yalın ayak koşun,» denilince, bu sözleri harfiyen yerine getirmişler. Daha önce de söylenildiği gibi her şey «bilgisizliğin» neticesi olmaktadır.

★

İnangaç kimsenin son olarak geçireceği bir merhale daha vardır: Çeşitli medyomlar kanalıyla alınan muhtelif bilgilerin birbirlerine uygunsuz oluşlarıyla ortaya çıkan şaşkınlık ve neticede İNKÂRCILIK. Bu durumun ortaya çıkışı tabii bir neticedir. Toy deneyci yahut medyom tenkitsiz, kabulcülüklerinden dolayı, bilgi önlerine nasıl çıkarsa çıksın öylece kabul ederler. Bu suretle, sıkı sıkıya bağlandıkları yahut inandıkları bilgileri, daha başka bir celsede cerh eden veya tadil eden bilgilerle karşılaşan toy deneyci, eğer bu işlerden biraz münebbih olmuşa, bu işteki nakzedici cepheleri görebilecektir. Falan varlığın söylediğini, bir diğeri nakzediyor ve bir üçüncüsü ise her ikisini de ortadan kaldırıyor. Bu nasıl ilim ve nasıl yükseltici yol? Demekten kendini alamaz. Haklıdır. Çünkü, bilgi ve görgüsü ancak bu tertipte bir olay içine düşmeğe onu müstahak kılmıştır. Ama, eğer inangaç olmayıp ilmi yolda hareket etseydi, mantıklı ve muhakemeli olsaydı, bu parazit varlıklardan kendilerini çabuk sıyrıyorlardı ve bu suretle de daha yüksek ve objektif bilgilere kavuşuyorlardı ki, nakzetmek değil aksine üstün tertipte birbirlerini tamamlayan bilgilerdir.

Şaşkınlık gerçekten kötü bir kararsızlık halidir. Elinden tutacak, onu selâmete götürececek bir kimse olmayınca da pek tabii inkârcılık ortaya çıkacaktır. Kısaca, spiritizma tecrübelerine girişmeden önce sıkı bir hazırlık devresinden geçmek, bu yolda senelerini vermiş ilmi zihniyetli kimselerin takip ettikleri metodu takip etmek, çok yönlü bir bilgi sahibi olmak, sabırlı ve sebatlı bir mesai sarfetmek lâzımdır ve şarttır. Bilgiler yükseldikçe prensip ve esasta ayniyet ortaya çıkar ve birbirini nakzeden hiçbir şey görülemez. Zira saf bilginin anlatılışı, kelimelerin çeşitliliğinden dolayı başka başkadır; fakat netice toparlandığı zaman bu çeşitlilik teklîğe ulaşır.

(Devamı var)

BİRLEŞTİRİCİ AHLÂK

Dünya Düzlemi'nin üzerinde çeşitli ırk ve inançların bulunması, acaba gelecekte bizlere neler hazırlamaktadır?

İnsanlar arasındaki bu çeşitli mesafeleri azaltmak için, beraberce inanılan ve saygı duyulan kavramlar neler olabilir?

Yazan : Ergün ARIKDAL

Biz insanlar, gerçek olan şudur ki, belirli kural ve ilkelere (Kaide ve prensip) bağlı olarak ve onu ne pahasına olursa olsun koruyarak yaşamak eğilimine ve iç güdüsüne sahibiz. Görgü ve âdetlerin verdiği kendiliğinden hareket ile (Otomatizma) yaşamayı daha bir kolaylıkla yaparız. Kural ve ilkeleri de, doğru ve iyi olan ile doğru ve iyi olmayan şeklinde ayırma tâbî tutarız. Halbuki, tarihin akışını iyi bir gözlemle incelersek doğru ve iyi kavramlarının sürekli bir değişim içinde olduklarını görürüz. Sanki «doğruluk ve iyilik» kavramının her boylamdaki (tul) tarifi ve uygulanması değişiktir. Zaman ve yere göre değişkenlik gösteren «âhlak kavramı» yer yüzünde, esaslı iki kaynaktan çıkmaktadır: Dinler ve felsefe.

Din ve felsefenin ahlâk yönünde ortaya koymak istedikleri: **Bütün insanları birleştirecek şaşmaz kurallar meydana getirmektir.** Gerçekten bu işlerinde başarılı olmuşlar mıdır? İnsanların birbirleriyle «çatışma» halinde olmalarına sebebiyet vermediklerini düşünebilir mi-

yiz? Hayır. Şahıslar ve toplumlar, kendi doğru bildiklerini ve kendi ahlâklarını savunmak için başka toplumları kırmağa, yermeğe, kınamağa ve hattâ lânetlemeğe kalkışmışlardır. Tarih bunların örnekleriyle yüklüdür.

Çağımızın içinde bulunduğu inanç ve felsefe çatışmalarını, kanaatimizce, bütün insanların uyacağı bir «doğru» kavramı azaltabilir. Herhalde, bütün problem, bütün insanları kavrayacak «şaşmaza yakın doğrular» bulmak olsa gerek.

Ahlâk'ı bir bilim haline getirmek çabaları boşuna olacaktır. Çünkü kurallarla ilgisi olan bir sistemin bilimsel bir durum alması mümkün değildir. Kuralların tartışılmaz olması buna engel teşkil eder. Gerçek bir gözlem zaten bunu bize ayrıca isbat da eder: İnsanlar arasındaki ayrılıkları temin eden taasup ve bilgisizliktir.

Dinler, tek bir kaynaktan verilen semavi bilgilerdir. «Asıl ilkede» hiçbir zaman birbirleriyle çatışma ve zıtlık ha-

linde değildir. Doğma (nas)larının sınırları dışında bir şey kabul etmemek, kendi aralarında kavgalara sebep oldukları hakikatini inkâr etmek mümkün değildir.

Bugünün insanın beraberce kabul edebildiği şeyler, gerçekten de, bilimin ortaya koyduğu sonuçlardır. Bunlar, herkesçe deneylenebilen sonuçlardır. Bilim, kendi şartları içinde sağlam ve mantıkidir. Araştırmak, bilmek, öğrenmek gibi essiz hazlar, artık bütün insanlığın malıdır. Bilim ahlâkına gelince: Deney ve akıl yürütmeye (muhakeme) isbatlara giderek «birleştiricilik» rolünü yerine getirmektedir. Dünyanın hangi köşesinde olursa olsun, bilimin koyduğu bir prensip insanları birleştirir; onların anlaşmalarını temin eder.

İmdi, Bilimsel spiritüalizmayı inceleyerek, bilimin yapmak istediklerini her iki yönü - madde ve ruhu - gözönünde tutarak yaptığını görürüz. Spiritüalizmanın bilimle olan müşterek noktalarına bir göz atarsak bunu anlamak daha kolay olacaktır:

1. Gerçek bilim, insandan «asıl üstünlüğünü öğrenmek yolunda bitmez tükenmez çaba» ister.

Spiritüalizma bu işi çok daha derinlere ve ince noktalara kadar götürerek «**Cehit Kanunu**» gibi evrensel (kainat şümül (bir aksiyon) (hareket) içinde asıl üstünlüğün mütealligini öğretir. Yani herkesi yaratılmış olmak ve Tanrısal bir düzenin (nizamın) yürümesinde hizmetkâr bulunmak gibi yüksek ve geniş bir noktaya tevcih eder. **İnsancı bir idrak ve sevgi kuşağı ile herşeyi sarar ve kapsar.** Bu kapsama (şümüllandirme) fiili ise, bütün insanlık için aynı derecededir; herkes bu üstünlükten yararlanmak hakkını haizdir.

Bütün insanlar kendi üstünlüklerini eşitçe tadararak maddî baskılardan kurtulabilirler. Bilim bu hususu her zaman yerine getiremez. Onun yapamadığını, Ruh - Madde ikiliği içinde, bilimsel Spiritüalizma yapmaktadır.

2. Bilimin ortaya koyduğu isbatlar kendiliğinden benimsenir. Spiritüalizmaya bilimsel ismini veren «deneysel yönü» de aynı şeyi yapar. **Mantıkî delilleri ve kendine has metodları içinde vardığı neticeler sağlamdır.** İnsan kafası bu isbatlara «hürriyet içinde» katlanır ve itaat eder. Felsefe ve dogmatik inançlarda bu hali görmek mümkün müdür? Onlar hür olarak kabul etmek gibi bir kuralı benimsememişlerdir.

3. **Hürriyet bilimsel davranışın en belli başlı yasa'sıdır ki,** aynı yasa spiritüalizmanın bilimci araştırmasının temel taşı teşkil eder: Herkes, bilgisi nisbetinde, her deneyi yapmakta hür ve sonuçlarını benimsemekte bağımsızdır. Ayrıca, hürriyeti dar bir açıdan ve sadece maddî bir aksiyondan almadığı ve insan ruhunun her hareketinde hür iradesinin dahli bulunduğunu göstermekle de spiritüalizma, müsbet bilimden daha ileri gitmiştir. Kaderi, maddî değişmelere bağlamaz. Âlet tekâmülü değil, tekâmül (ruhsal gelişme, olgunluk) âleti meydana getirmiştir.

4. Nihayet, «**hoş görü - tolerans**» bilime nazaran, spiritüalizmada daha çok itibar görür. Zira hoş görü insanın ruhsal olgunluğunun verdiği bir haslettir. İnsan ön plânda gelir. Kural ve dogmalar geri plânlarda kalır. **Fiilin bizzat kendisi değil, fiili yapan ve niyeti kıymetlidir. İnsancılık, hür davranış ve üstünleşmek yolunda baskılardan sıyrılmak spiritüalizmanın yoludur.**

Kısaca şunu söyleyebiliriz ki, spiritüalizma, bugün için, insanların birleşmesini ve bu birleşmenin sağlanması için manevî desteği, bağı (birleştirici ahlâk) bilimsel olarak ortaya koyan bir tekâmül yoludur. **Çatışmalara sebep olan aykırılıkları çözen usta bir el, umutsuzlukları kaldıran evrensel tesellici, müsbet ilimle doğmaları bir potada birleştiren iyi bir terkipçi ve her şeyi hoş görü içinde mütalâa eden insancı bir bilimsel - felsefî realitedir.**

Hazırlayan : E. ARIKDAL

ASTRAL —

Bu kelime türkçemizde de, bilhassa konumuza ait teknik bir kelime olarak, oldukça sık kullanılır. Gizli İlimler (Okültizma) ve Teozofi akidesinde pek müstesna anlamda kullanılmıştır. Bunların en önemli ikisi: Astral Plân ve Astral Beden deyimleridir. Bunlardan başka Astral His ve Astral Seyyale deyimlerinin de okültizma üstadları tarafından özel anlamlarda istimâl edildiğini görmekteyiz. Şimdi, Astral Plân deyiminden Okültistlerin ne anladıklarını kısaca açıklamaya çalışalım:

Okültizmada, diğer şeylerinde olduğu gibi, «üçlü birlikler» önemli yer tutar. Bu kimselere göre, kâinat üç nevî âlemden müteşekkildir:

1. İlâhî Âlem (Ruh Plânı)
2. Astral Âlem
3. Fizik Âlem

ASTRAL ÂLEM : Okültistlerce, negatif bir plândır. Burada, fizik âlemde bulunan her şeyin negatif bir kalıbı ve klişesi vardır. Bu tıpkı fotoğraf çekerken elimizde bulunan negatif klişe gibidir. Fotoğraf çekerken önce hakiki bir manzara; sonra negatif klişe; nihayet bu klişe vasıtasıyla elde ettiğimiz resim. Elimizdeki negatif klişeden istediğimiz kadar pozitif kartlar çıkarabiliriz.

Şimdi, esas itibariyle, bu astral klişeler cansız ve ruhsuzdurlar. Fakat, bunlar da daha üstün bir plâna (ruhsal plâna) aksettiklerinden gelip geçici bir hayattan ziyade, varlıkları devam ediyor gibidir. Düşüncelerimiz yoluyla astral klişeler imâl edebiliriz. İlâhî plândan veya madde plânından gelen her şeyin astral bir aksi vardır.

ASTRAL BEDEN : İnsan varlığı esas itibariyle üç prensipten meydana gelmiştir:

1. Fizik Beden
2. Astral Beden.
3. Ruh (Espiri)

Bu türlü üçlü ayırım sadece okültizmada yoktur. Spiritüalizmada da astral yerine ve fakat çok değişik anlamda «perispiri» prensibi mevcuttur.

Okültizmada, hiç olmazsa ilk safhalarda, astral beden, bilhassa bedenle ilgisi varken, aşağı yukarı vücudun şeklinde olduğu inancı vardır. Astral beden ruh ile maddî beden arasında mutavassıt rolünü oynar. Şu halde astralin fonksiyonu ruhun maddeye tesirini temin etmek için insani elektrik veya asabî kuvvet, seyyale temin etmektir. Şu halde, insani astral, organik bakımdan, ruh tarafından olduğu kadar beden tarafından da kullanılan evrensel (kâinat şümûl) bir âlet ve araçtır.

Bu fizik bir bedende enkarne olmasına rağmen, «giyinmiş olduğu» astral elbisesi vasıtasıyla yıldızlar âlemi ile ilgilidir. Ruhun emrinde bulunan bu evrensel prensip genişleyip yayılabilir, vücudu terk edebilir ve bu şekilde de iki türlü tesir alır:

1. Yukarıdan gelen «ilâhî aşk» (ulvî tesirler) tesmiye edilebilecek ve astralin parlak bölgelerini teşkil ederek «yükselme meylini» taşıyan tesirler.

2. Aşağıdan gelen, ihtiras, kin, egoizm kelimeleriyle ifade edilebilen süflî tesirler. Bu süflî tesirler de bizim astral bedenimizin aşağı ve bizi maddeye yaklaştırıcı kısmıdır. Böylece astral beden yayılır, yoğunlaşır ve insanı tüm tabiatla irtibata geçirir.

GERÇEKLER VE GÜZELLİKLER

(Baştarafı 11. Sayfada)

İçimde hapishaneden kaçmış gibi, şahsiyet değiştirmişim gibi bir duygu vardı. Kendimi sulhsever bir Robenson gibi hissediyordum. Pek yakıcı olmayan bir güneş altında cenuba ilerliyordum. Güvercinler kanat çırparak bana yoldaşlık ediyorlardı. Meraklı bir deniz kuşu hayretle, yürüşümü yakından takip ediyordu. Koyunlar benden hiç bir tehlike gelmeyeceğini sezmişler gibi, ben geçerken başlarını ancak şöyle bir kaldırıyorlardı. Yalnız şefkat ve dostluk duygularına karşı açlık hissediyordum. Ağaç iskeletleri arasında, bir geminin açıktan süzülüşü gibi ilerlerken yeniden yaşama zevkini bulduğum için mes'uttum.»

«Ağır gürültüler duyduğunda, iki sıra alâkasız koyunun arasında, iki koçun dövüşmekte olduğunu gördüm. Bize aldırmadılar bile.»

«.. Gece birdenbire bastırdı. Mata-randaki suyu güçlkle içtim; o kadar tatsızdı. Ve uyku beni sessiz ve sakin yakaladı.»

«.. Ertesi gün uyandığımda dranı vuku bulmuştu. Köpeğim Eder kayıptı. O benim tek dostum, arkadaşım, sırdaşımdı. Ona, yaralandığı bir gün, çocuğum gibi bakmıştım. Bir ara öldü zannetmiştim. Onu tam gömmek için hazırlandığım sırada, birden canlanıvermişti. Köpeğimin sıhhati ve neş'esi kendi sıhhatim ve neş'em kadar beni alâkadar ediyordu. Birbirimize bağlıydık. Bundan fazla bir şey vardı aramızda: Ona karşı mes'uldüm.

«.. Kulübeme döndüğümde Eder'i bulacağımı zannetmiştim ama, yoktu. Yorgunluktan ziyade kederden bitkin-dim. Biraz kendimi toplamak için, yedim, içtim ve iki saat dinlendim. Sonra da yukardaki düzlükte, dostumun belki de cesedini bulmak üzere, bütün gücümü toplayarak yola koyuldum.»

«.. Kulübemden üçyüz metre ötede, kayalar üzerinde beyaz bir leke gördüm. Bu Eder'di. Henüz yaşıyordu. Eğer çabuk yanına yetişebilirim belki onu kurtarabilirdim. Ona yetiştim. Onunla bir çocuk gibi konuştum... Canlıydı.

«.. Etrafımızda her şey şekil değiştirdi. Sıcak gökyüzü bile âdeta yumuşadı. İsterlerse benimle alay etsinler; Köpeğimi tedavi ederken âdeta bana kendi hayatımı korurmuşum gibi geliyordu.

«.. Güneş batar batmaz günlük işler

başlıyordu: Nebatları sulama, hindistan cevizi ekimi, çitlerin tamiri, bulaşık, çamaşır, temizlenme...»

«.. Gece, beni bir kayanın üzerine oturmuş, etrafımda köpeğim ve kedim, ilk ayın ve yıldızların doğuşunu bekler buluyordu. Bu, kendi kendimi sorguya çektiğim tehlikeli bir saatti. Dikkatimi sadece beni sokan me'ün sinekler bozuyordu.»

«.. Şu saatte dünyada neler oluyordu? Bilmediğim için, gök yüzünde olup bitenler (yıldızların doğuşu ve hareketi) beni ilgilendiriyordu. Dünya olayları beni pek düşündürmüyordu. Artık onlar beni çekmiyordu. Neye yarar? Benim neslim için, Danzig koridoru Berlin Duvarında nihayet buluyordu. Toplulukları harekete getiren süslü lâfları değil, «insan» problemini düşünüyordum. Gayem kabil olduğu kadar âhenkli yaşamaktı. Diğer varlıklarla âhenkii yaşamak. Onları anlamaya çalışmak; kendimi de onlara anlatmak. Yürünmüş yolların dışında, «Gerçeği» bulmasam da «Kendi Gerçeğimi» bulmaya kararlıydım.»

«.. Ama endişe beni bırakmıyordu. Bu şahsi bir endişe değildi.

«.. Endişem burada değildi. Bu âdetta mesleki bir endişeydi. Bu kasvetli çölde nasıl beklenilmeyen, hareketli, hayat sahibi bir şey meydana getirecektim?»

«.. Ben gazeteciyim. İsbat etmek benim vazifem değildir. Mesleğim şahitlikte bulunmaktır. Ben bu şahitlikten ayrıca «Hâdiseye iştirâk» eden bir şahitlik anlıyorum. Issız bir adada dört ay yaşadım; hepsi bu. Adanın durumu ve benim halim gözönüne alınarak bu kâfi sayıldı. Bütün bu dört ay zarfında çok dikkat ve hüsnü niyet ortaya koymuş bulundum. Buna ne hakkım vardı?

«.. Beni bu adadan alacak geminin başka yapılacak işleri vardı. Deniz durumu her zaman buna müsait olmayacaktı. Adaların yeni idarecisinin uğraşacağı başka mühim işler vardı.

«.. Beni muayene eden doktor da sağlığımın bu adada daha fazla kalma müsait olmadığını bildirince, adayı terk etmek bir zaruret oldu.»

«.. Eiao'yu terk etmek beni üzdü. Onu şimdiki haliyle bırakmak değil; onu, yapmak istediğim şekliyle sevmiştim. Böylece hazırlıklarımı tamamladım ve yeniden, dünyanın problemlerine döndüm.»

Tekâmülde İdrakli OTOMATİZM

(Geçen sayıdan devam)

ği bir serbest uçuş imkânına sahip olduğunu düşünmek, illiyet prensibi ile hürriyet faktörünü tek çatı altında barındırabilmek pek de kolay değildir. Bir jilet bıçağının keskin kenarına çıplak bir gözle bakacak olursak, bu kenarın bir doğru parçası olduğunu kat'iyetle söyleyebiliriz. Fakat, meselâ ellibin defa büyüten bir mikroskopla aynı kenarı tetkik edecek olursak o zaman bu keskin kenarın muazzam girinti ve çıkıntılardan meydana gelmiş bulunduğunu görürüz. İlet netice bağının iki halkası arasına sıkıştırabileceğimiz bu girinti ve çıkıntıları görebilmek, aydınlatma ve büyütme kabiliyetimize balgıdır.

İ LÂHÎ irade kanunlarının muayyen olan icaplarına uymak zarureti, bütün varlıkların kaderini teşkil ediyor. Muayyen bir plân içinde bulunan varlıkların hürriyet sınırları da muayyen olduğun-

dan, bu muayyenliğin mevzuubahis serbestiyet imkânları dahilinde muayyen zikzaklar çizmekle beraber, esasında belirli bir hüviyet ve istikamete sahip olduğu söylenebilir. Hürriyetin genişlemesi, idrak ve liyakatin artışına bağlıdır. İdrakin artışı ise varlığın içinde bulunduğu plânın icaplarına uyan ve kendi mevcudiyetinden beklenen en uygun fonksiyonun yerine getirilmesinde vazife şuruyla hareketi sağlıyan bir anlayış içinde harekete geçmesine sebebiyet verir. Anlaşılacağı üzere böyle bir idrake varmış bir varlık için kudreti dahilinde bulunan her türlü serbest davranış imkânlarına rağmen şu veya bu şekilde hareket etmek artık imkânsızlaşır.

D ENİLEBİLİR ki, o varlık için artık yapılacak muayyen ve bir tek hareket mevcuttur ve bu hareket de en lüzumlu, faydalı ve hayırlı olanıdır. Demek ki hürriyetin genişlemesi bir yönden kendi üzerine kapanarak kendi serbestiyetini örten bir hususiyet arz ediyor. Yani, hürriyetimizin genişlemesi nisbetinde artan bilgi ve idrakimizle âdeta kendi kendimizi frenlemiş oluyoruz. Ancak bu frenleyiş halinde herhangi bir zorakilik veya bir korkunun mevcut olmadığını söyleyebiliriz. Vazife şuru idrakıyla kendisinden beklenen davranışların yerine getirilmesi için elindeki hürriyet imkânlarını tek kalıp içinde eriten bir varlık için bundan daha büyük bir saadet olabilir mi? Burada içten gelen bir istek ve bu isteği geliştiren bir bilginin temin ettiği huzur hali mevcuttur.

Bu bakımdan burada hürriyetin tahdit edilmiş olduğunu söylemek doğru değildir. Bu hal İlahî nizama uyusun çok derin mânalarıyla doludur.

RUH ve MADDE

3 üncü CİLDİ Çıkmıştır.

Fiatı : 25.— T.L.

Ödemeli gönderilir.

1 inci ve 2 nci ciltlerin mevcudu azalmıştır.

Sipariş adresi : Ruh ve Madde, P. K. - 1157 - İstanbul.

Kitapeçılar için sipariş adresi : Ferhan Bozkurt Şti, Ankara Cad. - İstanbul

UYKU ve RÜYA hakkında.

Normal bir kimse iseniz, ehemmiyetli veya ehemmiyetsiz bir çok hataları rüyanızda işlersiniz. Rüya da dostlarınızı aldatıp düşmanlarınıza eziyet etmiş olabilirsiniz. Rüyalarımızı istilâ eden bu suçların uykuda işlenmesi muhakkak ki bizim ve içinde yaşadığımız cemiyetin lehindedir.

Bugünkü ilmi görüşe göre, bu tip rüyalar hazımsızlık veya aşırı bir imajinasyon neticesi olmayıp, ihtiraslardan, lüzumsuz endişe ve saplantılardan kurtulmamıza yarar. Yani psikolojik emniyet süpaplarıdır. Biz bu boşalma neticesi içinde bulunduğumuz cemiyetle bağlarımızı kuvvetlendirme imkânına kavuşuruz.

İlim adamlarına göre, rüyalar, başımızdan geçen hâdiselere ait tahrif edilmiş imajlardır. Bu imajlar, tatmin edilmemiş arzularımızla yer değiştirmiştir. Tatmin edilmemiş arzular, şöhrete, paraya, veya gösterişe düşkünlük ve hattâ intikam duygusu olabilir. Arzuladıklarımızı elde edemezsek, bunları rüyalarda çeşitli yollarla elde etmek imkân dahilindedir.

Rüyalarımız semboliktir. Hiddetlenerek bir cama attığımız taş, patronumu-

za karşı duyduğumuz kini ifade edebilir. Ellerindeki baltalarla bize ıstıraplı anlar yaşatan küçük adamlar, boş kuruntularla geçirdiğimiz sıkıntılı zamanları sembolize edebilir.

Rüya ve rüya çeşitleri hakkında daha fazla malûmat edinmek için bir çok şahıs üzerinde uykuda iken veya uyandırılmak suretiyle tetkikler yapılmıştır. Vücudunun muhtelif yerlerine hassas âletler konmuş insanların uyurlarken âletlerde bir değişiklik kaydedildiği anda bu kimseler uyandırılarak gördükleri rüyalar hakkında sorguya çekilmişlerdir.

Rüya esnasında, uyuyanlarda umumî bir rahatsızlık hali görülür. Aynı zamanda kalb atışları artar, nefes alma hızlanır. Bazen rüya gören kimse nin yüzünde ıstırap, endişe ve nefret ifadesi vardır. Bazen de rüya gören bağıırır, yumruklarını sıkar, sallar veya yatakta sık sık döner ve terler.

Huzur verici güzel rüyalar gören şahıslar uyandırıldıkları takdirde rahatsızlık duyarlar. Kâbus görenler uyandırılırsa çok memnun olurlar. Kolej öğrencileri yapılan deneyimlerde, uyandırıldıktan sonra tekrar uykuya da-

labilmişler ve bazıları rüya görmeye devam ettikleri halde sadece bir kaç, önceki rüyalarının devamı ile karşılaşmışlardır. İlim adamları, ikinci defa uykuya daldıkları zaman ilk gördükler irüyayı görmekte devam ettiklerini söyleyenlere inanmamak istemişlerdir. Onların ileri sürdükleri iddiaya göre bu şahıslar, ikinci rüyada rasladıkları müphem bir imaj ile birinci rüyada gördükleri daha berrak olan bir imaji karıştırmaktadırlar.

Bu ve buna benzer araştırmalar sayesinde uyku esnasında ne gibi durumlarla karşılaştığımız hakkında çok ilgi çekici neticelere varılmıştır. İlk yarım saat uykunun en derin zamanıdır. Bundan sonra, uykunun kesafeti kâh artar, kâh azalır ve uyanma saati yaklaştıkça gittikçe hafifler.

Çok popüler olan bir görüşün aksine, birinin uykuda konuşması, onun rüya gördüğüne delâlet etmez. Rüya görürken konuşan bilâkis, parmakla gösterilecek kadar azdır. Rüyasız bir uyku hiç bir zaman sıhhatli sayılmaz. Zira biz rüyalar vasıtasıyla korku ve kuruntularımızdan kurtuluruz.

OKÜLTİZM

GİZLİ ilimler, tarih boyunca insan oğlunun dikkatini uyanık tutan bir âmil olarak göze çarpmaktadır. İnsan yaşadığı günlük olaylar dünyasında pek rahat edemez. Daima biraz daha fazlasını, daima normalin biraz üstünü arar. Bugün içinde yaşadığımız maddeci devirde, fertler bencil ve sınır taşımayan emellerini birden bire ve kolayca tatmin edebilecek bir zenginlik sevdasındadırlar.

Bir bilginin alışılmış eski teoriler dışında yeni bir saha araması da böyle bir aşırılık sevdasından doğar. İster ihtiraslarla olsun ister üstün hislerle, meçhule doğru atılan adımlar insanlara sonunda daima bilgi getirmiştir.

Çok eski an'anelere dayanan «Gizli ilimlerin» gerçek öğretimi dinlerinkinden farklı değildir. Ancak her seviyede insanın merakını, isteğini ve çalışmasını tahrik edebilmek için bütün dünyada ve her zaman gizli ilimlerin pratik ve bencil, egoist, hattâ canice tatbikatına rastlanmıştır.

Bu hal elbette ki tabiat kanunlarının dışında bir şey değildir ve her zaman da üstün âlemin müsaadesiyle meydana gelmiştir.

Daima genç, daima sıhhatte kalmak... İsteddiği kadar altın ve gümüşe sahip olmak... Beden şartlarının ötesinde, görünmez halde dolaşmak, muhtelif şekillere girerek alelâde insanların göremediği görünmeyen varlıkların dünyasına dalmak.

Barbar çağlarda nasıl insanlar sihir ve büyü ile uğraşırlarsa, orta çağda da aynı çalışmalar yapılmıştır. Yukarıda söylediğimiz «harika»ların aranması aslında şu neticeleri doğurmuştur:

1 — Orta çağ dogmatizminin yıkılması,

2 — Modern ilmin, bilhassa kimya'nın doğuşu,

3 — İnsanların günlük hayat realitesini aşan bir üstün, görünmez âlemin mevcudiyetine inanç.

Bu sayımızda, evvelce söylediğimiz gibi, 19 ve 20. asırlara kadar varan tatbikattan bahsedeceğiz.

Merakları hemen gidermek için söyleyelim ki bu harikaların tahakkuku şu amillere bağlıdır:

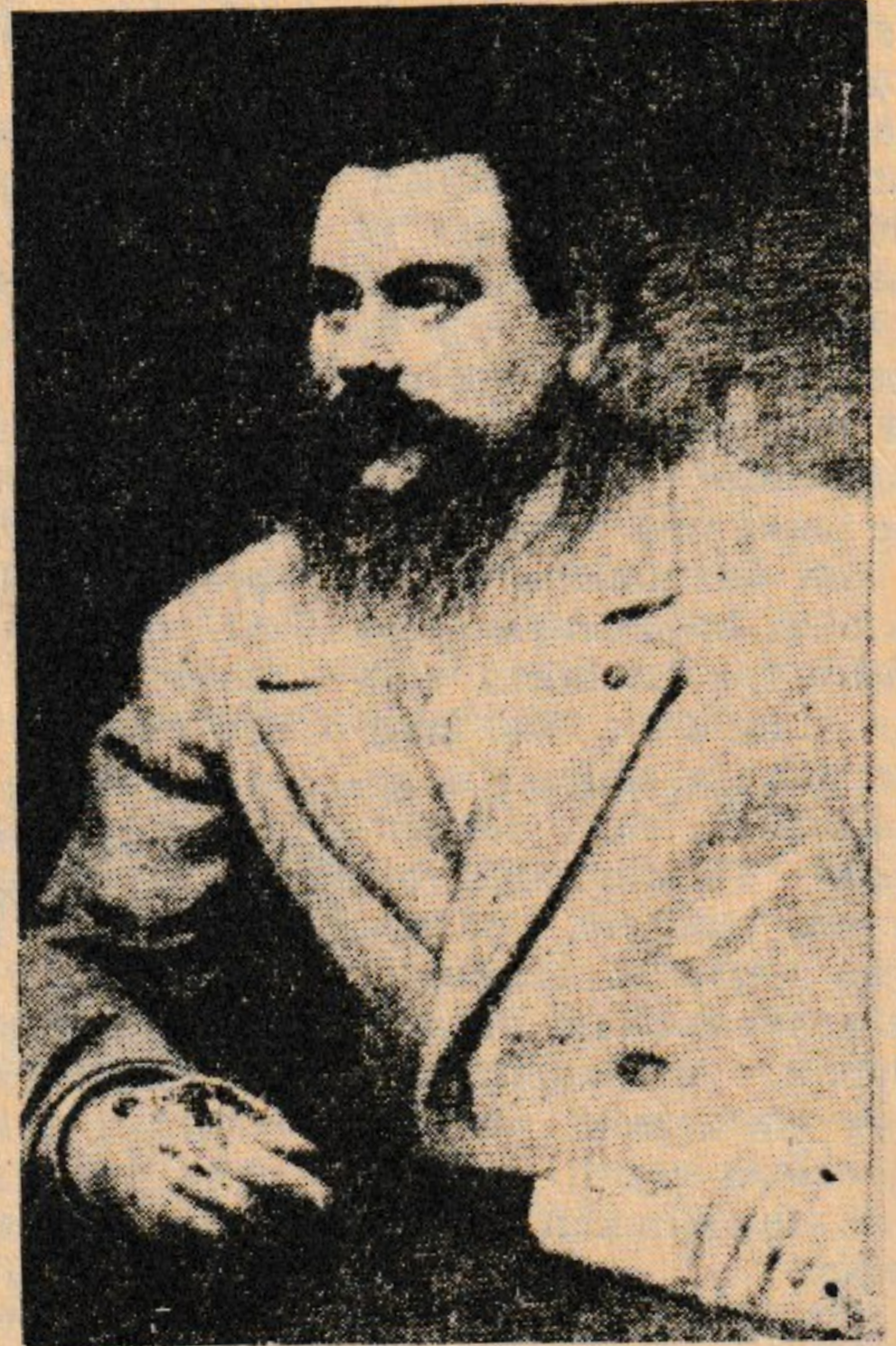
1 — Üstün âlemin müsaadesi

2 — Tatbikatının büyük bir çalışma ve konsantrasyonu.

Esasen insanın en derin arzuları, tabiat kanunlarına uyduğu takdirde, daima her nevi harikayı yaratabilir.

★

Tecrübeci günlerce oruçlar tutar. Özel bir elbise giyer, günün veya gecenin muayyen saatlerinde muhtelif hareketlerde bulunur. Muhtelif afsunlar - dualar okur, bulunduğu yere muhtelif işaretler çizer. Çok eski çağlardan gelen ve çok güç ele geçirdiği bazı kitaplarda bu usul, dua ve işaretler yazılıdır. Bu

Gerard Encausse (Papus)

yüzden o, bunları yaparken tam bir inanç içindedir.

Bu kabil çalışmaların iki neticesi vardır:

1 — Zayıf yaradılışı, korkak bir kimse bu işlerle uğraşırken deli olur; obsede olur; rivayete göre öleni bile vardır.

2 — Yeter derecede bilgili bir kimse, yine, yukarı âlemin müsaadesiyle bazı şeyler başarabilir. Bu başarılar için üstün âlem, ancak ferdi ve toplumsal bir tekâmül yolunda yardımda bulunmaktadır. Yoksa falanca insanın zengin oluşu, ani bir gençleşmesi, bazı müşahedelerde bulunması hiçbir zaman keyfi sebepler yüzünden olmaz.

★

Meşhur Alman şairi Goethe'nin Faust'u 16 ncı asırda yaşamış gerçek bir şahsiyettir. Aşağıda Widman ve Spies tarafından anlatılan Faust'un bir tecrübesini bulacaksınız:

«Faust, ruhları çağırdı. Vücudundan alevler fışkıran ve bu alevleri evin içinde dolaşan bir adam görüldü. Aynı zamanda rahiplerin şarkıları, bağırmalar, silâh şakırtıları, avcılarının haykırmaları ve köpeklerin ulumalarıyla bir av gürültüsü işitildi. Muhteşem bir geyik sihirbazın odasına girdi. Onu köpekler takip etti ve yakalayarak yere yıktılar.

Sonra, bir ejderhanın takip ettiği bir arslan gözüktü. İkisi de birbirlerine hücum ediyorlardı. Arslan bütün cesaretine rağmen ejderha tarafından paralandı.

Sihirbazın yanında bulunan arkadaşı Wagner, odada yılanı benzer bir şekil gördü. Karnı sarı, beyaz ve lekeliydi. Kanatları vardı ve sırtı siyahtı. Kuyruğu bir sümüklü böceğin kabuğu gibi, helezonlar şeklinde kıvrılmıştı.

Sonra, güzel bir tavus kuşu gözüktü. Küçük bir kadıncıkla beraberdi; ikisi de oynuyorlardı. Geçtiler ve kayboldular. Kızgın bir boğa onları takip etti. Çok korkan Fausta saldırdı; fakat ayakları dibinde yere yıkıldı ve imaj kayboldu. Yaşlı bir maymun geldi ve elini uzattı; Faust da onu okşadı. Maymun kaçtı.

Koyu bir sis odayı kapladı. Sis ortadan kalktığı zaman Faust yerde iki kese gördü. Biri altın biri gümüş doluydu. Her taraftan âhenkli sesler duyuluyordu. Bunlar org, obua, harp, lüt, keman, trompet ve flüt sesleriydi. Bu o ka-

dar âhenkli bir müzikti ki Faust kendini cennette zannetti.»

Vak'anın yazarı Jean Spies: «Halbuki o, şeytanın mekânındaydı» diye, teminat veriyor.

O zamanın insanı elbette av ve harp sahneleri görecek; elbette canavarlar seyredecek. Çünkü bütün halkın mahayilesi bu kabil şeylerle doluydu. Ama, bununla beraber iki para kesesinin oda da bulunduğu da bir hakikatti.

Bugün bile, gözüyle gördüğü her şeye «hayal, halüsinasyon» diyip izah ettiğini zanneden müsbet kafalı bir âlim, karşısında birdenbire beliriveren yeşil yeşil dolarlar bulsa ve bunları güzel güzel harcasa bu olaylar üzerinde ciddiyetle düşünmeye başlar.

Maji tarihindeki hâdiseler uzun, eğlenceli bazan da acıklıdır. Elbette ki burada bütün bunlardan bahsedemeyiz. Fakat gerek ondokuzuncu asırda, gerek bugün, seremonial bir maji'nin, yani, tabiki bir sihirbazlığın mevcudiyetinden bahsedebiliriz.

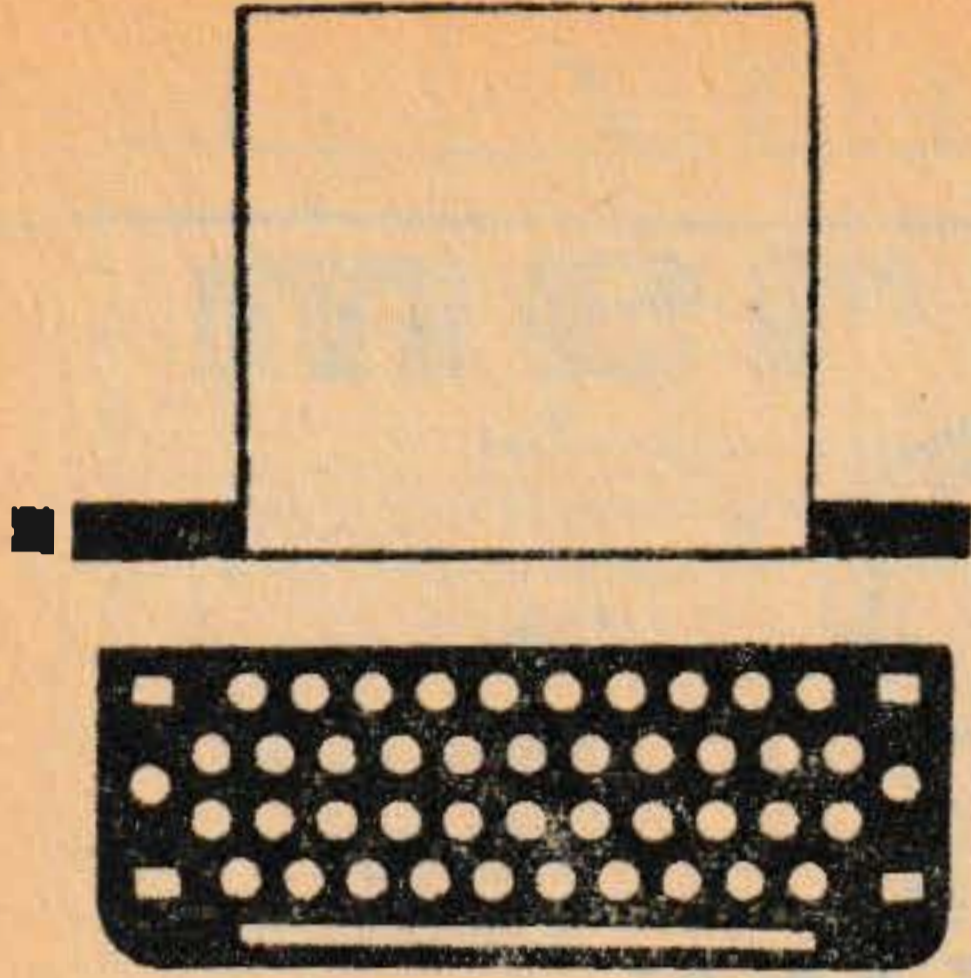
1897 senesinde, Papus (Dr. Gérard Encausse) neşrettiği (La Magie et L'Hypnotisme) isimli kitapta böyle bir tecrübesini anlatmıştır:

«Bazı isimler ve semboller çizilmiş bir dairenin içinde, kendisi duruyor. Elinde sivri uçlu bir kılıç vardır. Beyaz giymiştir. Ayinlerde koklanan bazı buhurları yakmıştır. Bir takım kelimeler mırıldanmaktadır. Metodu: **Coagula**, bir nevi psişik manyetizm'in birikişi, **Multiplica**, ayna, masa vesair âletlerin kullanılışı; **Salve**, çeşitli geri varlıkların hücumundan korunmaktır. Bunu da kılıç, ışık ve bazı kelimeler yardımıyla yapmaktadır.

Tecrübecinin bu esnada somnanbül halinde bulunduğunu tasrih ediyor. En karne olmak isteyen bir larva'nın (bizim anladığımıza göre bir obsesyon meydana getirmek isteyen geri bir varlığın) mevcudiyetini hissediyor. Dairenin içine girebilse bu varlık onu boğacaktır. Onu, kılıcın sivri ucunu alınına batırarak uzaklaştırıyor.

Ona göre herhangi bir tezahür, çağırılan ismin Astral imajıdır. Böylece, başında bir yıldız olan Süleyman'ı, gözleri yarı kapalı Buddha'yı, beyaz, koruyucu bir varlık olan Anael'i gördüğünü bildiriyor.

(Devamı var)

Okuyuculara

Cevaplar

Sayın Muammer Erözdoğan

MERZİFON

Güzel ifadeniz ve araştırmacı zihniyetinizden dolayı sizi tebrik ederiz. Konulara böyle rahatça girmeniz ve kendinize göre oldukça yerinde teşhislerde bulunmanız, ciddi sevindiricidir. Şimdi sorularınıza kısaca cevap verelim:

1 — Vicdan, insan ruhunun belli bir kademedede başlayıp belli bir kademedede sona eren temyiz kudretidir ve içinde bulunduğu plânın icaplarına uyarak gereken ikaz edici sinyalleri veren deruni bilgi, Tanrı muradıdır. Sizin, Şuur altına biriken sırasız ve karışık bilgi ile ilgisi yoktur. Zira, şuur altı dünyevi bilgilerin en işe yaramazlarını, itilmek mecburiyetinde olanlarını depo eden, hanam böcekleri ile kurumuş iskeletlerin gezindiği bir yerdir. Şuur altı sözü bile esasında yalnız bir mütearifedir ki, *spiritualizmanın yüksek suurunda buna asla rastlanamaz. Bu hususta Ruh ve Madde'de makaleler yayınlanacaktır.*

2 — Spatyomdaki hatırlamalar çeşitli sebeplere bağlı olarak vukubulur. Bunlar: Otomatik, istemli (iradî) ve dış tsirlcrin tahrikleri ile olur. Hatırlamaların keyfiyetine göre ruhta hasıl ettiği ıstırap yahut neş'e hali vardır. Yüksek tekâmül gayesine matuf olan dış tesirler (Ulvi maksatlı psişik tahrikler) bizim hürriyetimizi baltalamazlar. Lâayık olduğumuz takdirde, ıstırap tevlid etse bile,

yüksek psişik tesirler bizi uyandırırılar. Hersey kemâl yolunda ve ruhun kemâli için hizmet etmektedir. Netice ise ruhun bilgisini artırmasıdır.

3 — Spatyomun ıstıraplı hallerini doğuran kendi ef'âl ve hareketlerimizdir. Müstahak oluşumuzdur. ıstırapı, sebep - netice kanununa göre, hak ettikten sonra künun ortaya çıkışı hangi kanaldan olursa olsun önemli değildir. Zira, «ıstırapı tahrik edenin» olması için, ıstırapı doğuracak fiillerin bulunması gereklidir. Selâm ve sevgiler.

Sayın Nezih Aydar — MIDYAT

«Fiziki neticeli» ismini verdiğimiz medyomluk tarzının meydana getirdiği olaylardan bir kısmını, eşyaların uzaktan hareket etmesi ve yükselmesi (telekinezi ve levitasyon) dir. Medyomun şahsi kabiliyeti olarak ortaya çıkan bu olaylarda, bedensiz varlıkların tesirleri büyüktür. Ektoplâzına ismi verilen gayet ince ve seyyal maddeyi «Psişik bir Lövy» tarzında kullanarak, eşyaların medyomlar tarafından kaldırıldıkları bilinen olaylardandır. Ayrıca, «Psişik Cazibe» ismi verilen bir tesir alınıyla, eşyaların birbirleriyle olan manyetik alâkalarını kuvvetlendirmek suretiyle de uzaktan eşya hareketleri temin edebilir. Bu kabiliyet herkesde yoktur. Her fiziki tesirlere sahip olan medyomda da iyice ortaya çıkmaz. Ruh ve Maddeyi iyi takip ederek «Spiritizma Dersleri» başlığı altında

verdiğimiz bilgilerden istifade edebilirsiniz. Selâm ve sevgiler.

Sayın Tümay Üçöz — ANKARA

Cemiyetimizin hiçbir şubesi yoktur. Ruh ve Madde yayın organıdır ve sadece budur. Ankarada «Ankara Metapsişik Tecrübeler ve İlmî İncelemeler Derneği» isimli bir cemiyetin faaliyete geçtiğini bilmekteyiz. Bulduğunuz muhitte ve bu dernekte yapılan deneylerden istifade edebilirsiniz. Mecmuamızı baştan sonuna kadar iyice takip ederseniz ve yarıca Spiritizma ile ilgili derslerimizi inceler-seniz size faydalı olacak bilgileri bulabi-lirsiniz zannediyoruz.

İlk tecrübeniz, sizde medyomca bir tabiatın bulunabileceğini gösterir. Muhtemeldir. Ancak, ilmî tecrübe ve bilgisine itimat ettiğiniz bir kimse ile çalışmak suretiyle bu yeteneğinizi geliştirmenizi öğütleriz. Selâm ve sevgiler.

Sayın Fikret Ertem — KIRŞEHİR

Ruh ve Madde mucmuası bir cemiyet organıdır ve hiçbir çıkar gözetmeden sadece hizmet etmek için çıkar. Takdirkâr sözlerinize biz de teşekkür ederiz. Radyestezi notlarına gelince: Bunlar hakkında siz okuyucularımıza yakın bir gelecekte haberlerimiz olacaktır. Abonelerimize şimdiye kadar böyle bir teksir yollamış değiliz. Sadece, «Yardımcı Üyelerimize» Cemiyetimizde verilen özel derslerin ilk devre notları gönderilmiştir. Selâm ve sevgiler.

Sayın Sinan Yüksel — ELÂZİĞ

«Nazar nedir? Var mıdır? Kader ile aralarında ne gibi fark ve ayrılık vardır? Nazar değmesi nasıl olur?» diyerek, sorularınızı ortaya koymuşsunuz.

Bu bahsettiğiniz şeyleri kendi anlayışımıza göre açıklamaya çalışalım:

Nazar değmek, herşeyden önce, insan ruhunun bir diğer ruha iyi - kötü bir tarzda tesir etmesi demektir. Düşünmek yoluyla dimağımızdan etrafımıza çeşitli kuvvette olan tesirler yayarız. Bu tesirler bizim arzu, istek ve niyetlerimize göre türlü vasıfta müessiriyet gösterirler. Haset, kıskançlık, kin, nefret, intikam gibi arzularla dolu bir insanın zihninden çıkan düşünce dalgaları bunları alan kimseler üzerinde, icabatın müsaade ettiği nisbette, tesirler icra eder. Kötü fikirli kimsenin olmasını istediği şeyler üzerinde devamlı yahut anı

ve şiddetli olarak temerküz etmesi, bir takım psişik ve sonra da fizyolojik ve maddî olayların meydana gelmesine sebep olabilir. Burada bu türlü kötü tesirlere sahne olacak şahsın da rolü vardır. Kendisinden daima iyi düşünceler çıkan bir kimseye, kötü tesirler müessir olamaz. Sempatizasyon kanunu bunu icap ettirmektedir. Selâm ve sevgiler.

Sayın Mehmet Dinç — ERZİNCAN

1 — Bizim şükretmekten kastımız, eğer mecmuadaki yazıyı dikkatle okursanız, nafsaniyetimizin zebunu olarak istemek yerine, cehtinin karşılığı olarak kendiliğinden gelen nasiplere teşekkür etmek ve temiz kalble yukarıya dua etmektir. Tekâmül'ü anlatan bir topluluğun tembellik ve pısrıklıktan bahsetmesi size biraz acaip gelmedi mi dostum? Cehit ve vazife yapmanın en üstün tekâmül vasıtası olduğunu anlatıp dururken, şükretmek gibi üstün bir dua ve yakarış halini tembellikle vasıflandırmanız doğru değildir.

2 — Anlattığınız olaya gelince: Burada, sebebini bilemediğimizden dolayı bir «rastlaşma» halini düşünmek mümkündür. Siz de uzaktan tesir etmek gibi bir melekenin olması da ihtimal dahilindedir. Bu olayları çok müşahade altında bulundurmak ve iyi tahlil etmek suretiyle aydınlığa çıkarmak mümkündür. Her şeye muhakkak cevap vermek gibi bir endişe, Cemiyetimizin İlmî Kişiliği ile bağdaşmaz. Selâm ve sevgiler.

Meliha

Güzellik ve Kuaför Salonu

Telefon : 44 14 21

Adres : Beyoğlu Parmakkapı, Mis Sokak Gökçek Apt. 4, Gen'do üstü.

(Ruh 181)